CLARK DARLTON

Přítel giganta

Knihovnička Perry Rhodan 41 *Přeložil Jaroslav Kuťák*

Rogal se zastavil a naslouchal do tmy.

Bylo tam ticho. Nic se ani nehnulo. Musel se zmýlit. Kamenné zdi vyzařovaly studené vlhko, které se mu ztěžka pokládalo na plíce. Vzduch byl špatný a dusivý. Někde pravidelně odkapávala voda a dopadala do kaluže.

Do paláce tyrana Zarlta, vládce čtvrté planety rudého slunce Voga, vzdáleného od Arkonu tři světelné roky, vedlo mnoho cest. I tato podzemní chodba, známá jen důvěrným přátelům bývalého Zarlta, jehož ten nový dal zavraždit.

Rogal se přesvědčil, že mu paprskomet vězí pevně v pouzdře a nahmatával na stěnách cestu dál do nitra země. Neodvažoval se rozsvítit, protože netušil, zda palácové stráže tuhle tajnou chodbu přece jen také neznají. Pokud bývalý osobní strážce mrtvého Zarlta Eltona nelhal, pak chodba končila přímo v ložnici nového Zarlta Demesora, který se jako důstojník kosmické flotily prohlásil za nového vládce.

Rogal bezděčně sevřel ruce v pěst, když pomyslel na Demesora. Despotovo jméno totiž ztělesňovalo dvojí zradu. Zaprvé dal zavraždit starého Zarlta. a zadruhé pojal plán, že ovládne arkonidské Impérium, jehož byl viceimperátorem, přestože to vlastně neznamenalo víc než jen pouhý titul. Na Arkonu vládl centrální počítač, který si dával říkat Velký Koordinátor.

Ani Regáloví nebyla myšlenka, že mu vládne stroj, příjemná, ale cítil se tak ve větším bezpečí, než pod Demesorovou vládou.

Proto musel zrádce Demesor zemřít.

Rogal se plížil chodbou. Ano, říkal si v duchu, můj čin nebude vraždou, jen aktem spravedlností, protože vysvobodím celou planetu od tyranovy nadvlády.

Vtom nad sebou zaslechl dutou ozvěnu kroků. Vzdalovaly se, na chvíli se zastavily - a pak se vracely. Přímo nad ním utichly. Zdálo se mu, jako by se na něj někdo díval a po zádech mu z toho stékal studený pot. Úděs byl tak veliký, až se mu srdce křečovitě sevřelo. Ale co? Vždyť ho ten nahoře nemohl přece vidět! To byla jenom náhoda, že se zastavil zrovna nad ním.

Rogal pokračoval v cestě a oddechl si, když rukama narazil na hladkou stěnu nějaké překážky.

Dveře...?

Překážka byla ze dřeva, přesně jak to vyřazený osobní strážce prozradil. Rogal hledal tak dlouho, až našel malý knoflík. Pak zaváhal.

Co bylo za těmi dveřmi? Čekali tam na něj strážci, varováni nejasným instinktem, který už tolikrát mnoha tyranům prodloužil život? Nebo tam bylo jen pokračování tajné chodby a točité schodiště?

Přitiskl ucho ke dřevu a se zavřenýma očima naslouchal. Ne, nic neslyšel.

Opatrně otočil knoflíkem. Dveře povolily. A za nimi byla pořád ještě tma.

Vyšel na chodbu a dveře jen přivřel. Věděl, že nemá možnost otevřít je zevnitř. Za žádných okolností se nesměly zavřít, pokud se chtěl stejnou cestou vrátit zpět.

Opatrně kráčel tmou, až pod nohama ucítil schody. Oddechl si. Strážce tedy nelhal. Do Demesorovy ložnice to bylo ještě 386 schodů.

Po sto čtyřiceti schodech si odpočinul. Schodiště nebylo klasicky točité, protože se přizpůsobovalo trychtýřovitému tvaru paláce. Zarltův palác měl stejnou podobu jako všechny ostatní obytné budovy na Zalitu a Arkonu. Stonek trychtýře měl v průměru padesát metrů a rozšiřoval se nahoru až do výšky sto padesáti metrů. Nahoře měl průměr otevřeného ústí trychtýře dvě stě padesát metrů a v jeho nitru se skrývalo neuvěřitelně krásné a členité bohatství teras a zahrad.

Rogal se poprvé odvážil sáhnout pro kapesní svítilnu a rozsvítit ji, aby se zorientoval. Jeho rudohnědá barva pletí připomínala pokožku pozemských Indiánů. Vlasy však měl měděné. V pravé ruce svíral podivně tvarovanou zbraň, která měla ukončit Zarltův život. Schodiště vedlo ještě stále nahoru.

Kolem se ozývaly vzdalující a přibližující se kroky. V paláci se to muselo strážemi jen hemžit. Demesor byl nedůvěřivý, jako všichni diktátoři.

Rogal se podmračeně ušklíbl a zhasl světlo. Tma byla najednou nějak intenzivnější. Rukou nahmatal stěnu a pak pokračoval v cestě.

Bylo mu jasné, že do hry vkládá svůj život, protože Zářit by ho neušetřil, kdyby ho dostal do své moci. A než by zemřel, jistě by ho dal vyslýchat, aby prozradil své přátele. Přátele, nebezpečné státu. Především by se rádi seznámili s vůdcem tajné organizace hnutí odporu.

Rogal byl rozhodnut, že spáchá sebevraždu, kdyby se to mělo dostat tak daleko.

Položil nohu na poslední schod. Schodiště končilo před stu-

děnou kamennou stěnou. Rogal se ještě jednou odvážil zapnout lampu. Musel najít místo, na které bylo třeba zatlačit, aby se otevřel vstup.

Svítilna zhasla.

Rogal viděl dost.

Počkal, až jeho oči znovu přivyknou tmě, a pak stiskl patřičné místo. Ozvalo se téměř neslyšné zabzučení a dveře se pootevřely. Přiložil ke škvíře oko.

Viděl velkou, tlumeně osvětlenou místnost. Přímo proti němu stála široká postel a na té odpočíval nějaký muž. Ležel pod přikrývkou a byla z něj vidět jenom hlava.

Zářit Demesor.

Rogal častokrát viděl tuhle tvář na obrazovce. Znal ty tvrdé, jen zdánlivě přívětivé rysy tyrana dobře. Tohle byl tedy muž, který chtěl zradit Zalit i Impérium, tady ležel, nic zlého netušil a spal.

Rogala začaly znovu trápit výčitky.

Bude to vražda nebo ne - když člověk zabije jiného muže, aby vysvobodil celý svět a uchránil jej před neštěstím a válkou? Nebyl jeden mrtvý lepší než miliony? Diktátora nepřesvědčíš záležitostmi práva - nezbývá tedy nic jiného, než použít prostředky násilí?

Rogal sevřel zbraň pevněji a znovu stiskl spouštěč tajného mechanismu.

Demesor ležel před ním. Ani ne pět metrů daleko.

Rogal ještě váhal.

Udělal tři čtyři kroky, zvedl zbraň a zamířil na spícího.

Slabé světlo lampy stačilo k tomu, aby bezpečně poznal tyranovu tvář.

Vteřiny se zdály nekonečné.

Zářit tam nehybně ležel. Netušil, jak brzy zemře...

Rogal stiskl spoušť.

Ukazováček se dotkl spouště a zmáčkl ji.

Jemný, nazelenalý energetický paprsek přeletěl po tváři spí

cího muže a zahalil ho jemnou mlhou. Rogal zděšeně sledoval, jak se tvář začíná tavit. Doslova se roztěkala a ve žhavých čůrcích stékala po polštáři. Zažírala se do něj, syčivě se zakusovala do polštářů a odkapávala na podlahu.

Zářit roztával!

Rogal zíral na nepochopitelné. Ruka se mu začala třást a energetický paprsek putoval bezcílně a volně prostorem, podpálil závěsy u oken a brzy nato zhasl.

Po straně se rozletěly dveře. Do ložnice se vřítili tři čtyři Zaliterové a vytrhli mu zbraň z ruky. Rogal se nebránil. Pořád ještě nevěřícně zíral na zabitého Zarlta.

Zářit umíral tak divně...

Hrubé ruce mu strhly paže za záda. Posledním pohledem ke stěně se Rogal ujistil, že tajné dveře se zavírají. Aspoň, že se stráže nedozvěděly, jak se sem dostal. Jen ať si s tím lámou hlavu.

Bez odporu se nechal vyvést z ložnice. Jenom se divil, že se na mrtvého nikdo nedívá. Copak bylo strážím jedno, že jejich pán zemřel? Strčili ho do sousední místnosti a pak ven na prstencovou chodbu.

Kdesi zabzučel alarm. Dveře se otevíraly a vykukovaly zvědavé obličeje. Pak se zase zavřely. Nebylo dobré, když toho člověk viděl příliš mnoho.

Bzučení ztichlo.

Čtyři Rogalovi strážci se zastavili přede dveřmi. Jeden z nich zaklepal. Čísi hlas mu bručivě odpověděl, pak kdosi otevřel dveře.

Na chodbu vyšel muž a ospale si prohlížel skupinku se zajatcem.

Rogal cítil, jak mu na srdce sahá ledová dlaň.

Díval se do chladných, nemilosrdných očí Zarlta Demesora.

^ ^ ^

„Jestli všechno dopadlo, jak mělo, už by měl bejt dávno zpátky!"

Hlas zněl ustaraně, ale také se stopou naděje. Patřil staršímu muži, který seděl v pohodlném křesle před elektrickým ohněm a hřál si nohy. Kromě něj bylo v místnosti ještě pět Zaliteranů a všichni vypadali unaveně a ospale.

„Mohl se opozdit, Zernife," uklidňoval ho jeden z nich. „Třeba musel počkat, až bude moci zaútočit. Je tolik možností, které nelze zakalkulovat."

„Ale co když nastala ta nejhorší možnost? Co když se atentát nepodařil a Rogal se dostal do zajetí? Co pak? Co když nedostane šanci se zabít - a pak nás prozradí?"

Oslovený zavrtěl hlavou.

„Rogal je jedním z našich nejlepších mužů. Jedná vždycky podle plánu a opatrně. Ten se nevrhá do nebezpečí po hlavě."

^ X ^

Starý Zemif, kdysi velitel kosmické flotily Zalitu a admirál mrtvého Zářila, jen neurčitě mávl rukou.

„Lhůta uplynula. Už je dávno po půlnoci. Rogal se nevrátil. Musíme rozjet dohodnutá bezpečnostní opatření. Jestli nás tu najdou, Zalit bude ztracen. Ani cizinci nám pak už nepomohou."

Cizinci...

Rebelové si na okamžik vzpomněli na cizince, kteří na jejich planetu přiletěli na lodi, kterou ukradli arkonidskému centrálnímu počítači. Navázali styk se Zarltem a vypadalo to, že souhlasí s jeho záměry. Ve skutečnosti však, alespoň podle toho, co tvrdil Rogal, nemínili Zarltovi dovolit, aby svrhl vládu Velkého Koordinátora.

„Měli bychom udeřit bez ohledu na to, zda Rogal měl úspěch

nebo ne. Pokud by Demesor unikl atentátu, hrozí nám to nejhorší. Nezná slitování a všechny nás povraždí."

Zernif přikývl.

„Jestli Rogal promluví, tak ano."

„Rogal radši zemře!"

„A když mu k tomu nedají možnost?"

Mlčeli.

Admirál Zemif si vzdychl.

„Počkáme ještě půl hodiny a pak zmizíme. Kdyby se Rogal přece jen vrátil, určitě bude vědět, kde nás najde."

Půlhodina uplynula, aniž by se Rogal objevil.

Vůdci hnutí odporu se připravovali na únik. Věděli, že tajná chodba, která vedla do tyranovy ložnice, už pro ně nemá cenu. Museli rychle zmizet, pokud nechtěli být objeveni Zarltovými slídily. Vzali si zbraně a těžké energetické paprskomety arkonidského původu, nastavili časové rozbušky bomb, které měly vyhodit starou, opuštěnou budovu do vzduchu - a s ní i východ tajné chodby.

Kdesi ve stěně se najednou ozval zvláštní zvuk. Někdo ji nejistě oklepával.

Zemif naslouchal. Nejdříve se mu oči rozšířily nadšením, pak se zase nedůvěřivě přimhouřily.

„To je Rogal," řekl kdosi potěšené. „Musí si pospíšit, bomby vybuchnou za třicet minut."

„Možná je to Rogal," zamumlal admirál Zemif. „Proč ale nedává domluvené znamení?"

Nikdo mu neodpověděl.

Kdyby byl neznámý skutečně Rogal, musel by třikrát zaklepat na stěnu, než otevře tajné dveře. Pokud by to neudělal, nemohl to být on.

Muži se mlčky rozhlíželi. Ruce jim automaticky sjely k bokům a tasily zbraně. Šest hlavní namířilo proti dveřím.

Pozorně naslouchajícím uším neunikly zvuky, které se za stěnou ozývaly. Podle všeho se tam asi shromažďovalo více

lidí. Bylo Jasné, že Rogalova akce se nepodařila. A že Zarltovi nohsiedi našli chodbu.

Zemif zašeptal: „Schovejte se, ať nás nevidí hned. Nejdříve musíme vědět, kolik jich je. Začneme střílet teprve až vyjdou ven.Jasné?"

Pět mužů přikývlo. Zalezli za rozlámaný nábytek a staré bedny. Začínala jim být zima.

Vzadu tikaly Časové spínače.

Ještě dvacet minut a všechno tu vyletí do vzduchu.

Vpředu ve stěně to zapraštělo, pak se zeď začala dělit. Část ustoupila doleva, druhá doprava. Uviděli postavu.

Rogal!

Podivně prázdnýma očima se rozhlížel po místnosti. Jako by nic neviděl. Za ním se vyrojili muži v'barevných uniformách s paprskomety, připravenými ke střelbě. Strčili Rogala dovnitř a když se nic nestalo, následovali ho.

Celkem tu bylo dvanáct palácových strážců, z toho dva příslušníci Zarltovy tajné policie.

Admirál Zemif je hned poznal. A poznal toho mnohem víc. Namířil na oba policisty a pak nahlas zvolal: „Za svobodu a Impérium!" Vystřelil.

Jeho pět druhů čekalo jen na povel. Začali pálit ze svých úkrytů. Jeden z nich dokonce vyběhl k Rogalovi a strhl ho stranou, teprve pak se obrátil na protivníka.

Za necelou minutu bylo po všem. Dvanáct palácových stráží zneškodněno, dva rebelové padli. Zemif sice měl mime poraněné předloktí, to mu však nebránilo v tom, aby se netvářil spokojeně. Žádný důvod ke spokojeností vsak nebyl.

Rogal ležel stále na stejném místě. Nechápavě kolem sebe zíral. Jeho bezvýrazný pohled Zemifa přesvědčil o tom, že se prozradil nevědomky. Něco se s ním stalo. Pokud by se potvrdila Zemifova domněnka, pak byl Rogal mrtvý. Lépe řečeno - kdyby byl mrtvý, bylo by to pro něj lepší.

Čas plynul.

Za patnáct minut měly detonovat bomby.

„Postarejte se o Rogala, musíme ho vzít s sebou. Možná se něco dozvíme. Rychle, pospěšte si!"

Venku byla temná noc. V dálce svítilo hlavní město Zalitu Tagnor. Jen pár kroků a stáli u vozidla, schovaného v křoví. Motor zabručel. Několik zatáček a ocitli se na výpadovce.

Vtom do noci vyšlehl dlouhý zářivý plamen a hned nato se ozvala ohlušující detonace,

Do Zarltova paláce už nevedla žádná tajná chodba.

^ ^ ^

Kosmodrom na Tagnoru měl v průměru více než dvacet kilometrů. Bylo to hodně, ale zároveň také málo, pokud se bral v potaz neuvěřitelně hustý provoz, který tu vládl. Neustále vzlétaly a přistávaly lodě všeho druhu - křižníky, dopravní i osobní lodě flotily Zaliteranů.

Připomínalo to holubí hnízdo.

Aspoň tak to tvrdil Reginald Bull, přáteli zvaný Bully.

Prodléval v obrovském velínu lodi TITAN, jak pokřtili ukořistěný arkonidský superkřižník. Se svým půldruhým kilometrem v průměru byla tato kulovitá loď největším známým křižníkem Galaxie.

Perry Rhodan se opíral o stolek navigátora a vypadal docela spokojeně. Tvářil se soustředěně, ale také vesele, jako by z něj spadly všechny starosti. Přitom jich měl víc než dost.

„Řekl bych, že sem napochodovala celá jejich flotila," poznamenal Bully. • Rhodan přikývl.

„Máš pravdu, příteli," zamumlal. „Otázkou zůstává, kdo to přikázal. Jestli počítač na Arkonu, nebo Zářit."

Bully neodpovídal, protože odpověď neznal. Dál sledoval obrazovky a plnil své úkoly.

TITAN stál na okraji kosmodromu, těsně vedle výpadovek z města.

.. Spodní polovina obří koule spočívala v podzemním hangáru a vrchní byla přikryta halou, kterou jim dal postavit Zarlt, doufající v jejich spolupráci. Pořád ještě toužil po tom, Rhodan prozradil, jak pronikl ochranným energetickým prstencem kolem Arkonu.
Už několik týdnů v to doufal a pomalu se zdálo, že mu dopělivost. Rhodan vsak v klidu vyčkával do chvíle, až bude Zarlt nucen odložit masku.
Dveře se otevřely a do místnosti vcupital Gucky. Byl to měšťan a podobal se kříženci mezi myší a bobrem, proto mu říkali myšob. Uměl nejenom mluvit, byl také inteligentní a ovládal telekinezi, telepatii a teleportaci. ak viděl jeho Špičatý čumák, velké uši, chlupatý kozáčaty bobří ohon, ten by to do něj v životě neřekl. J!" zapištěla malá bytost, uvelebila se na pohovce a se na Rhodana: „Dorazili noví Mooffové." Rhodan zpozorněl.“Kdo je přivezl?"
Lodě Zarltovy flotily. Naložily je na okraji zdejší sluneční soustavy z interstelárních transportérů."Aha" poznamenal Rhodan a zamyslel se. „Toho jsem se obával. Neznámí to tedy nevzdávají." Máme s Tamou pokračovat?" Rhodan přikývl.
Nedalo se nic dělat. Mooffové museli být zneškodněni. "Morffove...
.Na Zalit je posílal neznámý, který stál v pozadí Zarltových snah o svržení moci centrálního počítače na Arkonu a o převzetí moci nad Galaxií. Zářit o něm neměl ponětí. Ani zdaleka netušil, že on i jeho národ jsou pod hypnotickým vlivem Mooffů, které si všichni chovali jako domácí zvířata, využívali je jako domácí zvířátka, tlumočníky a čtenáře myšlenek. 'Mooffové se podobali velkým medúzám, byli neforemní,
němí, a dorozumívali se telepaticky.
Na Zalit se dostávali

pouze ve skleněných tlakových nádobách s metanem, protože kyslíkový svět byl pro ně smrtící.

Původní Mooffové byli odstraněni telekinety Guckym a Tamou Jokidou, kteří dokázali „ztenčit" sklo ochranných nádob tak, aby nikdo nic nepoznal, aby však metan unikl a na jeho místo se dostal kyslík. Mooffové hynuli a všichni si mysleli, že se to stalo díky nějakému neznámému moru.

Ted* však dorazila další zásilka služebníků neznámého, a nic netušící Zaliterané ji přijali.

Rhodan je musel znovu vyhubit. Jiná cesta k cíli nevedla, přestože mu bylo jasné. Že Zářit je zločincem i bez Mooffů.

Vtom se ozval spojař; „Hlášení od majora Deringhouseho, pane!"

Major Deringhouse! hrklo v Rhodanovi. Jeho zástupce na Zemi, vzdálené 32 000 světelných let! Snad se tam nic zlého nestalo! Co když arkonidský počítač objevil její polohu? To ,by byla katastrofa!

Podíval se na lístek od spojaře a četl:

' *Pro Perryho Rhodana, sektor Arkonu!*

Týká se vašeho dotazu ohledně možné zrady Skokanu. Počítač na Venuši byl naprogramován všemi potřebnými informacemi. Vyhodnocení dává záruku 99,08 procenta, že Skokani Arkonu neprozradí pozici Země. Hodně štěstí. Tady je klid a pořádek. Deringhouse.

Perry si oddechl.

A Bull řekl: „Stará dobrá Země teda eště existuje. Někdy člověk úplně zapomíná, jak je vzdálená. Světlo potřebuje třicet dva tisíce let, aby se odtud dostalo k ní..."

„Bez přednášek," přerušil ho Rhodan. „To hlášení zdaleka neznamená, zeje mimo nebezpečí. Naopak! Arkonidanský počítač nás hledá! Slídí po nás. Až Zarlta přestane naše hra bavit, možná nás zradí. Prokáže počítači svou loajalitu a získá tak lepší pozici, aby ho mohl přelstít!"

němé Zarlta, počítač se stane naším kámošem a třeba nám TITAN nechá."

„Ne docela takhle, ale nějak podobně si to představuji i já," přiznal Rhodan. „Ale nezapomínejme, že za Zarltem stojí Mooffové a za těmi zase ten neznámý. Naším hlavním úkolem je najít ho. To je úkol, který musíme řešit krůček za krůčkem. První krok je - Zářit! John Marshall má spojení s vůdcem ilegální organizace Zemifem. Pomůžeme mu s jeho záměry."

„A jaký záměry má?"

„Pomstít zavražděného Zarlta a dosadit zákonného nástupce."

Bull vzhlédl.

„A novej Zářit pak uzná vládu počítače, toho Velkýho Koordinátora z Arkonu?"

„Ano, protože momentálně není žádné lepší řešení. Arkonidané svou říši vládnout nedokáží."

„Takže fakt pomůžeme počítači?"

Rhodan se strnule díval do stěny.

„Ano," řekl tiše a znělo to i trochu rezignovaně.

^ ^ ^

Z věcného pohledu byla Rhodanova jednotka mutantů největší silou Mléčné dráhy. Neustálé radioaktivní zamořování atmosféry Země vyvolalo u několika jedinců mimořádné parapsychické schopnosti, kterých nyní využívali v zájmu lidstva. Shromáždili se kolem Perryho Rhodana. Byli to teleporteři, telekineti, hypnotizéři, čtenáři myšlenek, lidé, kteří viděli přes zdi a tak dále, ale byl mezi nimi i muž, který dokázal pouhým pohledem vyvolat atomovou explozi jakékoliv hmoty.

I mutanti se nyní účastnili pravidelných cvičení, aby poznali útroby obrovitého křižníku TITAN, sledováni pozornými Arkonidany Crestem a Thorou. Dva Arkonidané, kteří před tři-

načti lety ztroskotali na Měsíci a po setkání s Rhodanem zahájili vpravdě kosmickou éru lidstva.

Teď, když je Rhodan konečně dopravil do jejich mateřské sluneční soustavy, museli se zděšením konstatovat, že vládu nad jejich letargickými, zdegenerovanými krajany převzal počítač, naprogramovaný pro takový případ jejich předky už před tisíci lety. Imperátor Orcast XXI. se stal pouhou loutkou a arkonidské říši vládl počítač, který sám sebe nazval Velkým Koordinátorem.

„Zářit to nevydržel," oznamoval právě Rhodan. „Jak mi právě bylo sděleno, neudal centrálnímu počítači naši polohu přímo, ale poslal zprávu, ve které píše, že se jeho flotile podařilo nás najít. Požádal o posily bojových lodí. Zároveň nám zakázal start. Chce si nás tedy podržet."

„Jaký mají tato opatření smysl?" zeptal se nechápavě Crest. „Proč počítači neřekne, kde jsme?"

Rhodan se usmál.

„Odpověď není těžká. Demesor ho chce přelstít, aby mohl převzít moc nad Impériem. TITAN je nejsilnější lodí říše, ale nachází se v našem držení. Nač by Demesorovi bylo, kdyby se TITANU zmocnil počítač? Požaduje proto posily, aby nás zajal. Potom se bude snažit dostat na Arkon, protože si myslí, že se mu s TITANEM podaří prorazit ochranný prstenec. On přece nemůže vědět, že jsme se na Arkon dostali pomocí fiktivního transmiteru."

Crest zvolna přikývl.

„Málem bych zapomněl na GANYMED, přestože jsme s ním odstartovali na tuto expedici a TITAN získali až tady. Ano, je to možné, Pěny. Ale v tom případě se Zářit přepočítal."

Rhodan se ještě pořád usmíval.

„Rád bych, aby si toho zatím nevšiml. Potřebuju, aby si počítač na Arkonu začal vážit nás, a ne jeho. Musíme ho přesvědčit o naší loajalitě. Měl byste v této souvislosti nějaký návrh?"

Než mohl Crest něco říct, ozvala se Thora: „Proč s ním nenavážeme kontakt?"

Rhodan přátelsky přikývl.

„Už jsme se o to pokoušeli, ale nereaguje. Možná musíme blíže k němu."

„Blíž k Arkonu?"

„Proč ne?"

Crest řekl: „To nebude prostorovou vzdáleností. Spíše bych myslel, že Zaliterané svou planetu chrání magnetickým zvonem. Působí polarizačně. Zprávy sem přijdou, ale už neodejdou. Jenom tak si lze mlčení počítače vysvětlit."

„Takže by stačilo," konstatoval Rhodan, „kdybychom vyletěli mimo planetu a spojili se s ním?"

„Teoreticky ano," přikývl Crest.

Rhodan chvíli uvažoval.

„Možná máte pravdu. Ale když už to zkusíme, nesmíme zapomínat na naše důkazy."

Otočil se ke kontrolnímu panelu a stiskl tlačítko. „Pošlete do velínu Johna Marshalla! Ale okamžitě! Spěchá to! I poručík Tifflor ať přijde!" Pak vypnul spojení a otočil se zpátky k oběma Arkonidanům.

„Máte nějaký plán?" zeptala se Thora.

Rhodan přikývl a zahleděl se do krásné tváře hrdé ženy, kterou ve skrytu duše miloval.

„Ano, Thoro, mám plán. Navštívíme Arkon na Gazele."

„Na palubě dálkové průzkumné lodi? Proletíte ochranným prstencem?"

Rhodan se usmál a zavrtěl hlavou.

„Nebude to doslova návštěva, Thoro. Několik světelných hodin postačí, abychom unikli spojové zábraně. Pak navážeme spojení s počítačem. Zářit nesmí nic tušit, takže se dáme katapultovat pomocí fiktivního transmiteru."

Crest souhlasil.

„Dobrý nápad, Perry. Co ale chcete počítači sdělit?"

„Pravdu. A uznám ho za Regenta Impéria."

Thora nevypadala právě šťastně.

„Máme uznat, že ne Arkonidané, ale nějaký počítač vládne říši?"

„Zaprvé nemáme jinou volbu, a zadruhé je momentálně tím nejlepším řešením. Nebo snad myslíte, že by to ten váš Orcast zvládl?"

„Orcast asi ne," přiznala Thora a v jejích rudozlatých očích se zajiskřilo. „Ale rod Zoltralů není tak dekadentní!"

Thora i Crest patřili ke zmíněnému rodu.

„Přijde čas a váš rod nad Arkonem zavládne znovu," zdůraznil Rhodan. „Ale prvním krokem v naší situaci je uznat vládu počítače Regenta a získat si jeho důvěru."

Thora se na Rhodana dlouze zahleděla a pak svěsila hlavu.

„Obávám se, že vám musím dát za pravdu, Perry. Takže kdy odstartujeme?"

Rhodan neodpověděl, protože v té chvíli do velínu vstoupili Marshall a Tifflor.

Dveře se nehlučně zavřely.

Rhodan přikývl na pozdrav a řekl: „Tiffe, spojte se s plukovníkem Freytem. Ať připraví vše ke startu Gazely pomocí fiktivního transmiteru. Posádka - Thora, Crest, Gucky a já. John Marshall se sem pokusí přivést admirála Zemifa, když bude potřeba, pak pomocí Rase Čubaje. Bully mezitím převezme velení nad TITANEM. To by bylo všecko. Sejdeme se za dvě hodiny na GANYMEDU. Nějaké otázky?"

„Já zůstanu zase tady?" zklamaně poznamenal Bull. „Co tady mám dělat, když se tu nic neděje?"

„Jak víš, že se nic nestane?" zeptal se ho Rhodan vážně. „Na TITANU musím mít spolehlivého velitele, když budu pryč. Loď jako TITAN nemůžu nechat svému osudu."

Bull se zatvářil spokojeně. Přesně tohle chtěl slyšet.

^ X ^

V bezpečí tajného hlavního stanu našli Zemif a jeho přátelé konečně čas postarat se o Rogala.

Atentátník byl zcela zřejmě vystaven silnému šoku. Jeho oči se dívaly do prázdna a sevřené rty zůstávaly němé. Neodpovídal na žádnou otázku.

Všichni seděli kolem něj a pokoušeli se z něj dostat nějaké to slovo. Copak se atentát nepodařil? Nenašel příležitost na tyrana vystřelit? Chytili ho ještě předtím? Nebo to byla zrada?

Rogal zíral do světla.

Admirál Zernif si povzdechl.

„Nemá to smysl. Možná bychom mu měli dopřát pár dní klidu. Však se brzy dozvíme, jestli Zářit žije nebo ne. Možná bychom mohli cizince požádat o radu. Ten Rhodan je mimořádný člověk."

Najednou se prudce otočili, protože se za nimi ozval podezřelý zvuk.

Bylo přitom vyloučeno, aby sem do podzemí někdo nepozorovaně pronikl.

To, co spatřili, jim vyrazilo dech.

Uprostřed místnosti se z ničeho materializovaly dvě postavy.

Jednu z nich Zemif poznával. Byl to muž, který si říkal John Marshall. Patřil k tajemnému cizinci Rhodanovi. Druhého neznal. Jeho téměř černá barva pleti byla neobvyklá a děsivá. Patřil snad také k cizincům?

Zemif se ovládl. Zvedl ruku, ve které dosud svíral rukojeť zbraně.

„Vy? Jak jste se sem dostali?"

„Díky mému příteli Rasu Čubajovi, kterého vám tímto představuji. Je to teleporter."

Zemif vstal. Na chvíli na Rogala úplně zapomněl.

„Jak jste nás tady našli?"

„Nebylo to těžké, Zernife. Přicházíme vás požádat o pomoc."

„O pomoc? Mě? Jak bych vám mohl pomoci, když jste mocnější než Zářit?"

„To se dozvíte. Není tohle Rogal? Co se mu stalo? Vypadá, jako by se dostal pod lis."

„Myslíme, že byl vystaven mentálnímu šoku. Nevíme ale přesně, co se mu stalo."

Marshall přimhouřil oči.

„Kde se mu to stalo?"

Zemif chvíli váhal. Netušil, že Marshall mezitím čte jeho myšlenky a ví, co se odehrálo. Pak se rozhodl, že cizinci poví úplnou pravdu a rychle ho informoval o plánovaném atentátu.

Marshall zvolna přikývl.

„Takže minulou noc. Pak se váš atentát nepodařil, protože dneska ráno Zářit vydával nové rozkazy, které míří proti nám, jeho hostům. Možná, že nás považuje za strůjce atentátu. A Rogal se vrátil... Smím se na něj podívat?"

Byla to jen záminka, aby se v klidu ponořil do Regálových myšlenek. Doslova se lekl, když narazil na silný obranný hypnoblok. Neměl schopnosti sugestora. Tady by pomohl jen André Noir.

Obrátil se na Rase Čubaje: „Mohl byste Zemifa, Rogala i mě dopravit hned na palubu TITANU?"

„Je to riskantní. Dostanu vás tam jednotlivě a nebude to trvat o mnoho déle."

„Dobrá," odvětil Marshall.

Přítomní Zaliterové se pak stali svědky něčeho, co se hned tak nevidí. Jedné teleportace za druhou...

Marshall jim tam nechal malou náramkovou vysílačku, pomocí níž byli v neustálém spojení s Rhodanem.

^ X ^

Fiktivní transmiter z planety Poutník byl velkolepou záležitostí.

Ve zlomku vteřiny dokázal dopravit jakoukoliv hmotu na jakékoliv místo jakkoli daleko. Využil přitom hyperprostoru. V celém vesmíru neexistovala účinnější zbraň. Nebylo proti ní obrany. Ani ty nejsilnější energetické ochranné štíty nic nezmohly, když transmiter do útrob chráněných zón přemístil atomové bomby a přiváděl je k explozi. /

Dnes však Rhodan použil transmiter k mírovým účelům. Měl do vesmíru nepozorovaně vynést Gazelu. Dálková průzkumná loď měla tvar létajícího talíře o průměru třiceti metrů.

Tiff hlásil připravenost ke startu.

Thora, Crest, Marshall a Zemif už byli na její palubě. Rhodan ještě čekal na Guckyho a hovořil s plukovníkem Freytem, kapitánem křižníku GANYMED.

„Kdyby mezitím na vás a na TITAN někdo zaútočil, braňte se. GANYMED by vzlétl do vesmíru a počkal na domluveném místě na další rozkazy. Nikdo vás nenajde, protože máte strukturální štít. U TITANU je to jinak, ten tady musí zůstat."

„Dobrá," odpověděl Freyt. „Však my to zvládneme."

Rhodan chtěl ještě něco říct, ale vtom vedle něj materializoval Gucky.

„Tady jsem!" zapištěl. „Právě jsme s Tamou přepadli celej transport Mooffů."

„Čekali jsme na tebe," odpověděl Rhodan a rozloučil se s Freytem. „Uvidíme se později, plukovníku."

„Zlomte vaz!"

„To radši ne!" odporoval Gucky a následoval Rhodana malým teleportačním skokem, protože pro něj byly schody Gazely příliš vysoké.

Posadili se a zavřeli vstup.

Countdown se rozběhl.

Pak proběhla transice.

Rhodan zamrkal a otevřel oči. Nacházeli se uprostřed moře zářivých hvězd. Slunce tu stála tak blízko u sebe, že bylo těžké najít mezi nimi temná místa. Dokonce ani Mléčnou dráhu nebylo vidět.

Okamžitě se pustili do navazování kontaktu s centrálním počítačem na Arkonu.

„Já tedy nevím, co tu vlastně pohledávám," poznamenal Zernif. „Co - bych já asi tak mohl vykládat Regentovi Impéria?"

„Určitě se najde něco, co by ho zajímalo," řekl Rhodan. „Vy jste náš korunní svědek a jsem přesvědčen, že počítač umí rozlišit mezi lží a pravdou, i když ne třeba zrovna telepaticky, nýbrž díky svému programu logiky."

Rhodan přitom stále pozoroval velkou obrazovku. Viděl barevné abstraktní ornamenty. Analogicky k nim vycházely z reproduktorů zdánlivě nesmyslné zvuky.

„Myslím, že už asi přijímáme vysílání počítače. Ale je zakódováno a patrně nebude určeno nám."

Rhodan chvíli přemýšlel, pak zapnul vysílačku a začal: „Tady Perry Rhodan ze Země. Volám Regenta Impéria na Arkonu! Odpovězte, prosím! Je to naléhavé!"

Zopakoval své volání třikrát a pak znovu obrátil pozornost k obrazovkám.

Thora a Crest napjatě sledovali barevné vzory. Ve velínu zavládlo napětí. Jenom Gucky vypadal nezúčastněně. Seděl na pohovce a měl přivřené oči. Vypadal, jako by spal. Ale kdo myšoba znal, věděl, že se právě plně soustřeďuje.

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Musí nás slyšet," řekl. „Proč nedostáváme odpověď?" Znovu zopakoval svou výzvu a dodal: „Prosím, potvrďte příjem! Jde o další existenci Impéria!"

Barevné vzory se rozběhly rychleji. Pískání reproduktorů sílilo. To bylo všechno.

„Aspoň nějaká reakce," zamumlal Rhodan nespokojeně. „Ale nevím, co si s tím mám počít. Jak máme poznat klíč, podle kterého počítač funguje?"

„Možná byste mu měl vysvětlit, že neznáme jeho kód a pak vysílejte nezašifrovaný text."

Dobrý nápad, říkal si Rhodan. Zopakoval vysílání a zdůraznil, že nezná počítačový šifry.

Napětí v Gazele rostlo až neúměrně.

Barevné vzory na obrazovce strnuly. V reproduktoru to zachrčelo, pak nastalo ticho. A nakonec se ozval studený, neosobní hlas.

Mluvil řečí Arkonidanů: „Spojil jsem naše kanály a zablokoval jsem je. Nikdo nás nemůže slyšet. Vaše pozice je známa. Mluvte."

„Vidíte mě?" zeptal se Rhodan.

Znovu nastala odmlka. Pak z obrazovek zmizely strnulé reliéfy a začaly vytvářet plastický obraz. Během tohoto procesu řekl onen mechanický, chladný hlas: „Vidím vás stejně, jako vy vidíte mě. Vaše vzdálenost od mého stanoviště činí dva a tři čtvrtě světelných let. Mám vás v tažném paprsku. Kde je ukradená loď?"

Obraz se ustálil. Rhodan viděl velikou halu a uprostřed ní obrovskou polokouli z třpytícího se kovu. Jinak nic. Měla v průměru asi padesát metrů a bezesporu představovala srdce počítače.

Třináct let si Rhodan říkal, že se jednou bude dívat na Regenta arkonidské říše, ale ani ve snu ho nenapadlo, že to bude počítač.

Vzpomněl si na jeho otázku.

„Ukořistěná loď na mě čeká na bezpečném místě, Regente. Kdybych se nevrátil, bude pro Impérium ztracena."

„Nemám v úmyslu vás držet," odvětil chladně stroj. „Kdy

byste byl v ukradené lodi, situace by vypadala jinak. Co chcete?"

„Přesvědčit vás, že nejsem váš nepřítel."

„To půjde těžko," zapochybovalo kovové monstrum, ale hned se věnovalo dalšímu tématu. „Vidím dva Arkonidany. Jste Thora a Crest, kterým jsem zčásti vrátil čest?"

„Jsou to oni, Regente," odpověděl Rhodan. „Kdysi patřili k vládnoucí vrstvě Arkonu."

„Rod Zoltralů nepřinesl Arkonu žádné výhody. Od chvíle, kdy jsem před šesti lety převzal moc já, to jde s říší nahoru."

Rhodan se divil, že počítač může takhle mluvit. Možná, že dokonce cítil jakousi pýchu. Možná, že tenhle počítač znal i city...

„O tom nikdo nepochybuje," přiznal Rhodan. „Ale musíte uznat, že Zoltralové pro Impérium pracovali víc než Orcastové."

„Proto jsem Orcasty zbavil vlády," odpověděl počítač. „Nechali by Impérium rozpadnout."

„Poslední dotaz ohledně Impéria, Regente: Proč mě neuznáte za svého přítele? Myslíte si, že chci Impériu škodit? Nepřivezl jsem Thoru a Cresta zpátky?"

Odpověď přišla ihned: „Pokud se na věc dívám z mocenského pohledu, jste mým největším nepřítelem. Co se týká Impéria, jste mým spojencem, jak jsem dosud zjistil. Vidíte, nacházím se v dilematu. Divíte se, že to přiznávám?"

„Ano," odpověděl Rhodan. „To se tedy divím."

„Přiznávám to jenom proto, abyste rozuměl mému chování. A teď - proč jste se se mnou spojil?"

„Chci vám říct, kde mám ukradenou loď."

Nastala odmlka. Počítač tentokrát patrně potřeboval hodně času, aby se s tímto sdělením vyrovnal a aby zpracoval případné důsledky. Trvalo mu to však jen několik vteřin. Pak řekl:

„Proč?"

Nenašel tedy žádnou uspokojující logickou odpověď.

Žádný div, řekl si Rhodan.

„Abych vám dokázal, že jsem vaším přítelem. Loď jsem nazval TITAN a považuji ji za vypůjčenou. Tolik jako informace. TITAN stojí na kosmodromu v Tagnoru."

„To je vyloučeno!" přišla okamžitá odpověď. „To bych musel vědět!"

„Proč byste to musel vědět? Kde máte záruku? Myslíte, že v Zarltovi?"

„Zcela správně! Zářit Zalitu je viceimperátorem Impéria. Kdyby na jeho kosmodromu v Tagnoru stála tak velká loď jako TITAN, musel by si toho všimnout a ohlásil by mi to. Logický závěr zní: Lžete! TITAN je schovaný jinde."

„Omyl!" odpověděl Rhodan pobaveně. „Zapomínáte, že i Zářit může lhát."

„Zářit Elton je mi věrně oddán."

„To je možné," přiznal klidně Rhodan. „K čemu vám to ale je, když už je několik měsíců mrtev?"

Opět krátká pauza.

„Proč jsem nedostal zprávu o jeho smrti?"

„Protože to jeho vrahové zamlčeli. Zároveň by to překáželo jejich plánům ohledně získání vlády nad Impériem Arkonidanů."

„Vrazi?"

Počítač toho víc neřekl. Takže byl schopen podivu.

„Zářit Elton byl zavražděn. Novým Zarltem je Demesor, bývalý důstojník flotily. Plánuje zničení počítače na Arkonu."

„To je absurdní," ozval se Regent. „Nikdo mě nemůže zničit."

„Ale ano," odpověděl chladně Rhodan. „Může! Ovšem Demesor to není. Proto mě požádal o podporu. Chápete nyní, proč vám neprozradil, kde je TITAN?"

„Za takových okolností by to bylo logické a pochopitelné. Moje otázka však zní - říkáte pravdu? Kdo mi na ni může odpovědět?"

„Možná admirál Zemif," řekl Rhodan a ukázal na Zaliterana. „Sloužil Impériu pod Zarltem Eltonem, ale upadl do ne-milosti, když se Demesor dostal k moci. Jenom náhoda mu zachránila život. Spolu s dalšími věrnými Zaliterany založil a řídil hnutí odporu, jehož cílem je pořádek - pořádek, který by sloužil Impériu."

Odmlka.

Pak se počítač ozval znovu: „Zkontroloval jsem informace o admirálu Zemifovi. Jeho osoba je plně důvěryhodná. Tak to bylo i u Demesora."

„Proč *bylo?*

„Protože jsem právě zjistil, že Demesor odešel na Vesmírnou akademii místo svého schopnějšího bratra. To se stalo před třiceti zaliterskými roky. Pravděpodobnost mluví o tom, že bratrovi zřejmě vyhrožoval. Kromě toho tu máme informace, že jeho bratr později zahynul při nehodě. Je známo, že to byl spolehlivý přívrženec Impéria."

Rhodan si oddechl. Počítač pracoval rychle a přesně.

„Jaké z toho činíte závěry, Regente?"

„Že říkáte pravdu. Co je se Zemifem?"

Zemif předstoupil před obrazovku.

„Chci Rhodanovu výpověď potvrdit a zdůraznit, že naše říše je ohrožena. Demesor na Zalitu vytvořil vojenskou diktaturu a nastolil cenzuru. Moje tajná organizace ho odstraní a dosadí na jeho místo zákonného nástupce starého Zářila."

„Díky," řekl počítač. „Věřím, že už není jiná možnost. A co s tím máte společného vy, Rhodane?"

„Demesor mě požádal o pomoc a já jsem mu ji slíbil. Chránil mě i TITAN, protože si myslí, že našel spiklence proti vám. Chtěl ode mě vědět, jak jsem prošel ochranným prstencem Arkonu."

„To," odpověděl počítač, „bych taky rád věděl."

Rhodan se usmál.

„Dozvíte se to později, Regente, ale stalo se to pomocí zbra-

ně, která je na Arkonu neznámá. Pochází z Planety věčného života."

„Tato planeta je jenom vágní fantazií."

„Je skutečná!" odporoval Rhodan. „Sám jsem tam byl a získal tam relativní nesmrtelnost, která byla Thoře a Orestovi zapovězena. Ještě něco, Regente - Demesor je zrádce a musí být zneškodněn. On sám však nenese všechnu vinu. Znáte Mooffy?"

„Ano. Primitivní, neškodní, slabí telepati z metanového světa. Co s tím mají společného?"

„Na Zalitu jich jsou tisíce. Převzali nad ním duchovní vládu. Zářit to netuší, ale má svrhnout Impérium v jejich zájmu."

„To je absurdní. Mooffové by se nikdy nemíchali do politiky. Jsou neškodní a nemají ctižádost. Zdůrazňuji, že jsou sice slabí sugestoři a telepati, ale..."

„To nikdo nepopírá, jenže oni jsou jen pěšáky ve velké galaktické šachové hře. Hraje ji někdo mnohem větší. Používá Mooffy, aby docílil vlivu na Zaliterany a aby je pak zneužil ke svržení Impéria."

„A kdo je ten velký Neznámý?"

„To nevíme, Regente," zaváhal Rhodan. „Nikdo ani pořádně neví, kde a jak existuje. Ale ve vědomí Mooffů je zakódován, to víme, protože s nimi už pár týdnů bojujeme."

„Jaký máte zájem na udržení Impéria?"

Thora, která celou dobu mlčela, se nyní prodrala do popředí: „Pozemšťané jsou spojenci, Regente! My jsme jim pomohli proti Individuálním Metamorfům a proti Skokanům, a oni teď chtějí pomoci nám!"

„Proti Skokanům?" Počítač se znovu odmlčel. „Ti nesmýšlejí o Impériu dobře. Je teoreticky možné, že to jsou oni, kdo hrají tu hru s Mooffy."

Rhodanovi se najednou rozsvítilo.

Skokani! Galaktičtí obchodníci! To by se k nim docela hodilo, že posílají někoho jiného tahat kaštany z ohně...

„Možná to jsou Skokani," odpověděl Rhodan. „Jednoho dne se to dozvíme. Informoval jsem vás, Regente, a teď bych vám chtěl předložit návrh."

„Ano, slyším."

„Necháte mi TITAN a zastavíte pronásledování. Já se postarám o to, aby na Zalitu znovu zavládl pořádek a aby na trůn usedl právoplatný Zářit."

„Dejte mi trochu času," požádal počítač.

Rhodan přikývl.

Výsledek přišel za patnáct vteřin.

„Souhlasím, Perry Rhodane ze Země. TITAN budete mít zapůjčen tak dlouho, dokud budete pracovat pro Impérium, Pronásledování je s okamžitou platností zastaveno, i když vás přece jen budu mít stále na očích. Jakmile bude Demesor potrestán a až bude odhalen ten, kdo řídí Mooffy, bude TITAN navždy patřit vám. Souhlasíte?"

„Ovšem, Regente. Budou se smět Crest a Thora vrátit na Arkon?"

„Ne, já nechci!"

To byla Arkonidanka. Rhodan se užasle obrátil, ale než stačil něco říct, ozval se počítač.

„Thora a Crest se mohou na Arkon kdykoliv vrátit, ale přál bych si, aby zůstali na TITANU. Samozřejmě ve vedoucích funkcích."

„Souhlasím," přikývl Rhodan. „Ještě něco?"

„Ano," odpověděl počítač. „Jste potomkem starých Arkonidanů?"

Tohle Rhodan nečekal. Šlo o otázku, kterou si počítač jistě uměl nejlépe zodpovědět sám.

„Nevíme, zda pozemšťané pocházejí z Arkonidanů," odpověděl. „Ale měli byste to mít v centrální kartotéce."

„Neznám Zemi a nevím, kde leží."

Rhodan pochopil. Počítač z něj chtěl dostat souřadnice Země...

„Země nepatří k Impériu, Regente. Nevím, jak daleko se v minulosti dostaly vaše osídlenecké lodě, ale možná, že to některou z nich na moji planetu zaválo. Jednoho dne budeme znát odpověď i na tuto otázku."

„Jste každopádně podobný Arkonidanům, paralelní vývoj neodpovídá pravděpodobnosti. Byla by to velká náhoda, kdybyste s Arkonidany neměli nic společného. Nu, nechme toho."

Rhodan se zamyšleně podíval na obrazovku.

„Každopádně víte víc, Regente, než chcete přiznat."

„Jak to myslíte?"

Rhodan se usmál.

„Znáte vzdálenosti na světelné roky podle mých počtů. Odkud znáte délku trvání roku na mé mateřské planetě?"

Počítač odpověděl bez zaváhání: „Zachytil jsem vaše vysílání a vyhledal si měřítka. Ale pozici vaší planety neznám. Jednoho dne mi ji jistě sdělíte."

„Možná," přiznal Rhodan. „Ještě jednu otázku: Mohu se s vámi nyní kdykoliv spojit?"

„Kdykoliv na této frekvenci. Děkuji vám, Pěny Rhodane."

Obrazovka zhasla.

Rhodan svraštil čelo.

„Poděkoval mi... Počítač mi poděkoval... Myslíte si, že až jednou pozná, že jsme schopni jeho říši vládnout, že vám předá svou moc zpátky?"

Odpovědí mu bylo mlčení.

„No nic," ukončil Rhodan ticho. „Vrátíme se na Zalit. Přesně za čtyři hodiny propukne na čtvrté planetě pravé peklo. Zářit bude muset nasadit armádu, aby se pokusil pochytat všechny ty, kteří mu budou všude v říši vyhazovat zařízení a techniku do vzduchu. A v tomhle chaosu nepozorovaně přistaneme na okraji kosmodromu."

Gucky naklonil hlavu a zamrkal.

„A pak pomůžeme rebelům? Například v bitkách s tajnejma?"

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Je mi líto, Gucky. Žádné rvačky! Jsme Zarltovými hosty a v případě nutnosti mu proti povstalcům dokonce pomůžeme."

„He?" zalapal Gucky po vzduchu. Zkusil přečíst Rhodanovy myšlenky, ale narazil na hypnoblok. „My jsme Zarltovi přátelé? Tomu teda nerozumím."

„Podstatné je," poučoval ho Rhodan, „aby tomu nerozuměl Zářit. O to mi totiž jde. Tiffe, jak jsme daleko?"

„Transice za dvě minuty. Vynoříme se čtyři světelné hodiny od Zalitu. S nejvyšším zrychlením se pak dostaneme na místo včas."

Rhodan přikývl a neodpovídal. Měl co dělat s tím,' aby se pobavil Guckyho rozčilenou tváří. Myšobové vypadají legračně, když se rozčílí...

^ A ^

André Noir se vyčerpaně napřímil a otřel si pot z čela. Tázavě pohlédl na Marshalla.

„Takže?"

„Těžký hypnoblok. Určitě mu ho nasadili Mooffové. Ale taky se to mohlo stát pomocí technických prostředků. Nevím, jak daleko se Zaliterané dostali v tomto směru, ale každopádně ho dokážu toho hypnobloku zbavit. Za deset minut bude Rogal zase normální."

„Výborně," zaradoval se Marshall. „Takže já mezitím zmobilizuju rebely, jak požaduje Rhodan. V určité chvíli musejí Zarltovi položit pár otázek."

Opustil ošetřovnu a nechal Andrého Noira s pacientem o samotě.

Když se po dvou hodinách vrátil s Rasem Čubajem, našel už Rogala v jídelně. Mladík se mračil.

„Zklamal jsem, Marshalle," obviňoval se. „Dorazil jsem do Zarltovy ložnice... Střílel jsem, ale pak mě zajali a Zářit pře-

de mnou stál... Živý, přestože jsem ho viděl umírat. Ne, nejsem šílený. Opravdu to tak bylo... Zářit měl dvojníka. Robota, který ležel v jeho posteli místo něj. Toho jsem zabil. Ne pravého vládce. Zabil jsem robota a vyvolal tím poplach. Všechno se pak seběhlo tak rychle, že jsem se ani nestačil zabít, což byla moje povinnost."

„Máme z toho radost," usmál se Marshall. „Vaše oběť by byla zbytečná. Nic jste neprozradil. A i kdyby se to stalo, vaši přátelé byli připraveni. Každopádně teď víme, že Zářit je varován. Vaše akce se vyplatila už kvůli tomu. Věřte, že diktátorovy hodiny jsou stejně sečteny. Postačí, aby se proti nám otevřeně postavil, a budeme jednat."

„Kdy?"

„Nejpozději zítra. Rhodan je ve vesmíru, aby navázal spojení s centrálním počítačem. Doufáme, že se vrátí s dobrými zprávami."

Rogal se usmíval. Spadl mu kámen ze srdce.

„Smím se vrátit ke svým přátelům?"

„Samozřejmě, odvezeme vás k nim. Mimochodem, co s vámi Zářit udělal, když vás zajal?"

„Dal mě odvést do sklepa, kde mě chtěl vyslýchat. Pak najednou změnil názor a odvedl mě do místnosti s dvanácti Mooffy. Od této chvíle mi scházejí veškeré vzpomínky. Nevím, co se tam stalo."

„Aha, takže Mooffové, říkáte... Rogale, víte vlastně, kdo nebo co ti Mooffové jsou?"

Rogal přikývl.

„Ví to každé malé dítě na Zalitu. Mooffové slouží vládnoucí třídě jako detektory lži. Nikdo si nemůže být jist, jestli ho někde nějaký Mooff neodposlouchává. Jsou velkým nebezpečím pro svobodu jedince."

„To jste poznali?" podivoval se Marshall. Regálová slova však na druhou stranu potvrzovala, že Zaliterové o vlastní roli Mooffů na této planetě netuší vůbec nic...

^ A ^

Bull se příšerně nudil, protože nic nesnášel hůř, než zbytečné Čekání. Část mutantů byla na cestě, aby navázali kontakt s rebely a aby jim ukázali, jak ničit Mooffy. Poslední zprávy potvrzovaly. Že se jim vyučování docela dobře daří. Čas vsak nadále pracoval proti Rhodanovi a jeho přátelům. Zářit byl i bez sugestivního vlivu Mooffů rozhodnut zničit centrální počítač a uchvátit moc nad Impériem...

^ A ^

Pět Zaliteranů sedělo v izolované místnosti nejvyššího patra paláce, odkud se nabízel grandiózní výhled na prostranství kosmodromu.

Milfor se nedůvěřivě zahleděl na Demesora.

„Proč jsi nás svolal? Copak neznáme své úkoly?"

Zářit přikývl.

„Znáte, ale rozhodl jsem se změnit taktiku. Jak dlouho ještě máme cekat, než nám Rhodan prozradí své tajemství? Další dlouhé týdny? Ne! My musíme jednat!"

Milfor chtěl něco říci, ale mlčel. O slovo se přihlásil i Cenets.

„Jednat? Jak to myslíš? Máme zaútočit na Arkon, aniž bychom věděli, jak silný je ten počítač? Známe snad sílu a hustotu ochranného prstence? Lze ho překonat hyperskokem?"

„Zatím nic nevíme," přiznal Zářit. „Ale brzy se to dozvíme. Prozradí nám to Rhodan."

„Obávám se," řekl Hemor, „že si na to ještě počkáme. Ten určitě nemá v úmyslu cokoliv prozradit."

„Jistěže to nemá v úmyslu," řekl Demesor. „Ale donutíme ho k tomu. Násilím."

Milfor zvedl hlavu. V očích se mu zablesklo. Násilí! Tomu rozuměl. Chladně se usmál. .

„Takhle se mi líbíš, Demesore. Násilí! To je jediná možnost. Ale jak to chceš udělat? Rhodan je chytrý a má neuvěřitelné schopné přátele. Ani Mooffové nejsou s to přečíst jejich myšlenky."

„Pozveme ho na poradu," navrhl Demesor. „Roboti ho pře-mohou, když to nedokáží Zaliterané. Pod klenbami paláce pak promluví, za to ručím."

„Co když nepřijde sám?" namítal opatrný Cenets.

Zářit se ušklíbl.

„Roboti si poradí i s deseti Rhodany..."

^ ^ ^

Přátelé admirála Zernifa udeřili přesně ve stanovenou minutu.

V Tagnoru a okolí vyletěly do vzduchu důležité stavby, explodovaly dokonce i některé z větších lodí na kosmodromu.

Ve stejné chvíli proběhla otevřená přepadení policejních hlídek, při kterých zahynula řada Demesorových nohsiedů. Civilisté nečinně přihlíželi a nikoho ani nenapadlo policistům pomáhat.

Továrny se měnily ve zbořeniště, celá zbrojařská střediska vybuchovala.

Zářit vyhlásil poplach.

Ale kdekoliv chtěly jeho speciální jednotky zakročit, nikde nenarazily na žádného protivníka. Rebelové se včas stáhli do bezpečí.

V tomto choasu si vůbec nikdo nevšiml, že na okraji obrovského kosmodromu přistává malá talířovitá loď a že vplouvá do otevřeného vstupu na křižníku GANYMED.

Pak všude na planetě zavládl klid, jako by žádné hnutí odporu nikdy neexistovalo.

^ ^ ^

Noc uběhla bez mimořádných událostí.

Kolem jedenácté dopoledne se k TITANU přibližovalo vozidlo. Zastavilo těsně u hlavního vchodu. Vystoupil z něj důstojník a zahleděl se nahoru, jako by doufal, že si ho někdo na lodi všimne.

Naštěstí si ho všimli.

Hlídku držel seržant Hamahan. Otevřel okno a žertem poznamenal: „Žebrání zakázáno, pane!"

Zarltův důstojník sebou trhl. S takovým přijetím opravdu nepočítal. Nicméně zasalutoval a ohlásil: „Přicházím od Zarita. Potřebuju mluvit s Rhodanem."

„Myslíte *pana Rhodana*, že?" ujistil se Hamahan. „Počkejte, zeptám se ho."

Ještě než Hemor mohl něco říct, seržant zavřel okno. Zaliteran v duchu běsnil vzteky, ale ovládl se.

Nechali ho čekat.

Čekal hodně dlouho. ,

Teprve pak z lodi vyjela rampa a Perry Rhodan osobně sestoupil dolů.

„Nemusíte se omlouvat," začal Hemor zdvořile. „Ani Zářit nemá pokaždé čas na neohlášené hosty. Mám vám vyřídit, že by si pokládal za čest, kdyby vás dnes večer směl přivítat jako svého hosta. Na důležité poradě o situaci."

„Porada o situaci? Co já mám společného se situací na Zalitu?"

Hemor zamrkal do poledního slunce.

„Myslím, že hodně... Protože nechcete Zarltovi prozradit vaše tajemství, zaútočíme na centrální počítač i tak. Zářit vás chce informovat o svých úmyslech, ale chce vám to říct osobně."

„Hm, takže konečně zaútočíte na Arkon... A já bych měl Zalit opustit taky? Počítač mě bude honit."

„Bude mít plné ruce práce s námi," ujišťoval ho Hemor sebejistě. „Myslíme, že na vás ani nebude mít čas."

„Dobrá, přijdu s několika svými poradci."

„Dvě hodiny před západem slunce," přikývl Hemor a odešel k čekajícímu vozu.

^ ^ ^

Den uběhl v klidu.

Ras Čubaj byl s Tamou Jokidou na cestách a zneškodňoval Mooffy. John Marshall se Zemirem a teleporterem Tako Kakutou pracovali v hlavním stanu rebelů na přípravě závěrečného útoku proti Zarltovi. Zemif s Marshallem se pak vrátili na TITAN. Hodlali řídit akci odtud.

Tři hodiny před západem slunce svolal Rhodan poradu do jídelny mutantů.

„Zářit mě pozval k sobě na poradu. Bully a John Marshall mě doprovodí. Vezmeme si s sebou malé paprskomety. Čekám zradu. Jednotka mutantů proto zůstane ve stavu zvýšené pohotovosti..." Pak se zadíval na myšoba. „Mám pocit, Gucky, že to dnes večer sám nezvládnu. Dnes večer by mohlo padnout rozhodnutí..."

^ ^ ^

Bytost byla kulatá, měla v průměru asi metr a byla i stejně vysoká. Bez hnutí seděla v tlakové nádobě ze skla, obsahující hustou metanovou atmosféru, protože bez ní Mooffové nemohli žít.

Nádoba stála v uzavřené místnosti paláce, nedaleko malého sálu, v němž se měla konat porada s Rhodanem.

Mooff jako každý den opatrně sondoval všechny myšlenky Zaliteranů, zdržujících se v paláci. Nebyl mezi nimi žádný zrádce, jak se brzy ujistil. Ale pak se soustředil na Zářila a vsugeroval mu následující myšlenky:

Zářite Demesore, jaké jsou tvé úmysly dnes večer?

Demesor setrvával v soukromých komnatách a zrovna se převlékal, když pocítil, že s ním chce některý z jeho Mooffů navázat kontakt. Byli to věrní a spolehliví služebníci.

Pozval jsem Rhodana. Ty budeš střežit jeho myšlenky a sdělíš mi, jestli neplánuje zradu.

Zářit věděl, že mu Mooff porozumí. Potvrzení přišlo hned.

Rhodan je nepřítel Zaliteranů. Musí být zabit. Pomůžeme ti s tím. Ale musíš byt opatrný. Má přátele, kteří jsou stejně dobrými telepaty jako my. Dokáží uhádnout tvé myšlenky. Postarám se, abyste ty a všichni, kdo vědí o tvém úmyslu, měli hypnoblok.

Demesor měl tedy potvrzeno to, s čím v duchu počítal. Rhodan disponoval telepaty. Dobře, že ho Mooff varoval.

Nebude nic tušit, dokud nezačneš jednat. Pak už pro něj bude pozdě. Až bude zajat, přiveď ho ke mně. My se pak postaráme o kontrolu, jestli mluví pravdu.

„On bude muset mluvit!" připomínal Demesor.

To by nemělo být nijak těžké. Přiveď ho k nám. Do velkého sálu telepatu. Nezapomeň!

Demesor si na chvíli pomyslel, že v té výzvě slyší hrozbu, ale pak jeho pochybnosti rázem zmizely.

Zářit Demesor se usmál.

Už se na ten večer začínal těšit.

^ x ^

Bull zkontroloval, jak mu sedí uniforma.

„Myslíš, že tam budou i děvčata?" zeptal se a přitom si pokoušel přičísnout nepoddajného zrzavého ježka. „Na Zalitu přece musej nějaký bejt?"

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Obávám se, že Zářit bude mít jiné starosti, než péči o naše

tělesné blaho. Zřejmě se budeš muset obejít bez dámské společnosti."

„No tak dobře!" odsekl Bull a nechal účes být. „Třeba tady máj jenom samý ošklivky."

„Slabá útěcha," zavrčel Marshall a přešlápl. „A jiné problémy nemáte, Bully?"

„Ne, nemám," zašklebil se Bull.

Rhodan zkontroloval svůj malý paprskomet a pak jej zastrčil do zadní kapsy.

„Hotovo? Takže můžeme."

O tři minuty později se za nimi zavřel vchod do lodi. Bez toho, aby se ohlédli, nastoupili do Zarltova čekajícího vozu, který se hned rozjel a hnal se ke vzdáleným siluetám města. Za dvě hodiny mělo zapadat slunce.

Brzy jeli předměstími s jejich početnými parky a zelení, Rhodan věděl, že právě tady existují podzemní chodby, ve kterých se skrývají rebelové. Stačilo by jen, aby Marshall vydal telepatický rozkaz Betty Tbufryové, a revoluce mohla propuknout...

Ale tak daleko to ještě nedošlo. Nikdo nevěděl, co vlastně Zářit zamýšlí.

Přiblížili se k paláci.

Už pocítili pokusy medúzovitých sugestorů. Obvyklé výzvy, aby odložili všechny zbraně, které mají u sebe. Rhodan je ignoroval stejně jako Bull a Marshall.

Vůz zastavil.

Bull chtěl zaklít, že si musí sám otevřít dveře, když ze stínu portálu vystoupili tři Zaliterané v barevných uniformách a se zbraněmi, přehozenými přes ramena. Tyto zbraně vůbec nepůsobily uklidňujícím dojmem.

„Bože!" vykřikl Bull. „To je nějaká operetka?"

Marshall se zašklebil. Rychle prozkoumal myšlenky tří strážných, ale zůstal jenom na povrchu. Jeden myslel na všecko možné, jenom ne na svůj úkol, druhý myslel na ženu svého bratra a...

Třetí, jak John překvapeně zjistil, nemyslel vůbec.

Nezbyl mu čas, aby se nad tímto novým fenoménem zamyslel, protože strážní se zastavili, ukázali směr a vykročili napřed. Rhodan a jeho dva přátelé je mlčky následovali.

Výtah je odvezl do jednoho z vyšších pater.

Tam je pak převzali další tři operetní vojáci. Marshall neměl možnost prostudovat jejich myšlenky, protože najednou pocítil, jak k nim ze všech stran pronikají sugestivní příkazy. Než si stačil uvědomit, oč jde, ztratily se.

Kráčeli za vojáky a Marshall mamě přemýšlel, co to mělo znamenat. Ohmatávali je Mooffové? Pokud ano, pak už Mooffové věděli, co si o nich mají myslet.

Ale nevěděli to už od začátku?

Tři strážní se zastavili. Dveře se otevřely. Za nimi byl malý jednací sál, uprostřed plochý stůl a za ním pět osob.

Čtyři Zaliterané zůstali sedět. Zářit se zvedl a vykročil svým hostům vstříc. Natáhl ruku.

„Vítejte, Pěny Rhodane. Jste přesný."

Rhodan uchopil nabízenou ruku, ale nestiskl ji.

„Dovolte, abych vám představil své důstojníky," začal Zářit. „Některé už znáte - Hemora a Cenetse. Tohle je Milfor. Orbson je velitelem strážní jednotky. A teď se prosím posaďte. Dovolil jsem si na vaši počest připravit malou večeři. Bude se nám u ní lépe povídat."

Rhodan se posadil doprostřed, napravo od něj seděl Marshall, nalevo Bull.

Přímo proti němu si sedl Zářit s Milforem a Hemorem po jedné a Cenetsem s Orbsonem na druhé straně.

Během úvodních zdvořilostních frází prožíval Marshall první zklamání. Snažil se proniknout do myšlenek přítomných a začal u Zarlta. Narazil však na hypnoblok.

Zkusil pak štěstí u ostatních čtyř důstojníků a dopadlo to stejně. Znamenalo to handicap, se kterým vůbec nikdo nepočítal.

Musel Rhodana varovat. Rhodan měl mírné telepatické vlohy.

„Ne, bylo to jenom pár nehod," říkal právě Zářit. Odpovídal tím na Rhodanovu otázku, který se vyptával na příčinu včerejších explozí. „Nezodpovědnost. To se občas stává. Viníci byli potrestáni."

Rhodan se přívětivě usmál. Ve stejném okamžiku zachytil Marshallovu telepatickou zprávu a varování. Rhodan pochopil, co se děje. Zatímco si nezávazně povídal se Zarltem, probíhal mezi telepaty obou stran úporný souboj.

Sluhové mezitím přinesli jídlo a nápoje nejrůznějších barev. Bull přitom pobaveně pozoroval dívky, které přinášely podnosy.

Zaliteranky byly krasavice. Zářit měl vkus, to musel Bull jako znalec uznat. Rudohnědé krásky s měděnými vlasy graciézně obcházely stůl a staraly se, aby měl každý co jíst a pít.

„Líbí se vám?" usmál se Zářit, a když Bull zamyšleně přikývl, dodal: „Umějí toho víc, než jen obsluhovat u stolu."

Bull přikývl, ale pak vyděšeně vzhlédl.

„O ne, tak jsem to nemyslel...," usmál se Demesor. „Měl jsem na mysli, že umějí tančit."

„Vy dokážete číst myšlenky?" vyhrkl Bull a tváří mu přelétl ruměnec.

Rhodan mu z té šlamastiky pomohl.

„Byl jste poněkud dvojsmyslný, Zářite," řekl přátelským tónem. „Ale proti tanci určitě nikdo nic nemá."

„Popovídejme si nejdříve o nejdůležitějších strategických záležitostech," rozhodl Demesor. „Mám na mysli naši společnou akci proti Arkonu."

Rhodan zvedl obočí.

„Proti Arkonu?" podivil se.

„Myslím tím samozřejmě centrální počítač," opravil se Zářit. „Právě proto, že Impérium milujeme, musíme odstranit

počítač. Jistě to chápete, i když pocházíte z jiné soustavy - ba dokonce z jiné části Mléčné dráhy, domnívám se."

Velice mazaný chlapík, pomyslel si Rhodan. Teď bych měl asi podle něj prozradit pozici Země a nic zlého netušit. Možná Demesor ani neví, proč to říká. Možná jsou za tím Mooffdvé.

„Ano, moje soustava nepatří k Arkonu, proto mi osud Impéria může zůstat lhostejný. Bohužel jsem se zapletl do zdejších událostí, počítač mě pronásleduje a já mám zapotřebí jistou ochranu, kterou jste mi laskavě poskytli. Musím vám poděkovat."

Milfor se naklonil a chladně hlesl: „Pak je ale na čase, abyste nám svůj vděk prokázal!"

Bull vyprázdnil pohár a přivolal nejbližší krásku. Nalila mu víno a Bull si dal záležet, aby se dotkl dívčiny paže. Její rudohnědá pleť byla pružná, hladká a - studená.

Zářit si toho všiml. Ostře dívku okřikl neznámou řečí. Dívka se uklonila a ztratila se. Demesor se Bullovi omlouval:

„Odpusťte, jestli se otrokyně chovala vtíravě. Stalo se tak omylem."

„O," odpověděl Bull. „Takový omyl omluvím vždycky rád. Jsou tu skutečně krásné ženy."

Zářit se poněkud křečovitě usmál a Bull se zamyslel.

Nebyl sám...

„Vy věříte, Zářite," udeřil Rhodan na nejcitlivější strunu, „že vaše vláda nad Impériem bude lepší, než vláda počítače?"

Zářit překonal úlek kyselým úsměvem.

„Vláda stroje je vždycky nevýhodná - a každopádně ponižující pro inteligentní bytosti. Nebo snad zastáváte názor, že počítač jednal správně, když vystřídal Arkonidany?"

„Ano," přikývl Rhodan, „to je skutečně můj názor."

Demesor opět potřeboval několik vteřin, aby toto sdělení strávil.

„Arkonidané jsou dekadentní a nebyli schopni řídit Impéri-

um," přiznal nakonec, jako by byl ochoten přistoupit na kompromis. „Ale počítač se mohl porozhlédnout po lepším Regentovi, dříve než začal vládnout sám."

Rhodan se usmál jako někdo, kdo toho ví víc.

„Možná to udělal," odpověděl, „ale tenkrát byl na Zalitu Zarltem Elton. Asi se mu nehodil."

To byla diplomatická připomínka. Zářit to pochopil a zatleskal.

„Dívky nechť nás oblaží svým tancem!" zvolal. „Ale od vás, Rhodane, bych rád dostal jasnou odpověď na otázku, zda mohu počítat s vaší podporou. Za týden na Arkon zaútočíme."

Šest děvčat se poslušně zformovalo a odešlo na malé jeviště před zataženým oknem. Kdesi v reproduktorech zazněla tichá, harmonická hudba.

„Konečně to bude zajímavý!" špitl Bull a poposedl si, aby lépe viděl.

Rhodan se mezitím rozhodl, že ukončí dohady: „Tady máte svou jasnou odpověď, Zářite - my vám nepomůžeme, a to z prostého důvodu. Pokud nejste schopen prorazit ochranný štít Arkonu, nejste ani schopen mu vládnout."

Zářit suše polkl.

„To je nám ovšem líto," poznamenal pak. „Opravdu velice líto. Jistě chápete, že vás už za těchto okolností nemohu považovat za své hosty. Ještě dnes opustíte náš svět a budete transitovat k okraji Galaxie. Naše strukturální zaměřovače to zkontrolují."

Rhodan klidně přikývl.

„Pokud si to přejete, odstartujeme. Za těchto okolností," řekl a vstal, „nemá význam, abychom nadále setrvávali ve vaší společnosti."

Bull zůstal sedět. Zíral na šest dívek na pódiu a nemohl od nich odtrhnout oči. Rhodan si povzdechl a vrátil se do křesla. Marshall si dovolil slabý úsměv. Dívky ho zajímaly. Třeba něco věděly?

Ale když jim chtěl prozkoumat myšlenky, podruhé tento den se stalo cosi podivného. Nenarazil na ochranný mentální blok, nýbrž na něco zcela jiného. Netušil, co to je, ale věděl, že to už odněkud zná. Ale odkud? Kde to bylo?

Vzpomněl si.

Venku, když je u portálu přivítali ti tři důstojníci... Když ten třetí vůbec na nic nemyslel!

To bylo ono! /

Těchto šest tanečnic také na nic nemyslelo!

Sotva si to však uvědomil, bylo pozdě.

Dívky se během tance rozdělily tak, aby stály vždy dvě za jedním z hostů. Než Rhodan vůbec vytušil, co se děje, a než přišlo Marshallovo telepatické varování, ocitl se v železném 'sevření, které mu přitisklo ruce k tělu.

Marshallovi a Bullovi se nevedlo o nic lépe.

„Jsou to roboti," poznamenal Marshall. „Krásná past."

Bullovi zrzavé štětiny se vztyčily a vytvořily obávaný zlostný drn. Oči měl vytřeštěné, ale nedokázal se otočit tak, aby se mohl podívat na své krásné věznitelky.

Zářit vstal.

„Ukončeme tu komedii," řekl tvrdě. „Už dost dlouho jsme museli poslouchat vaše prázdné sliby. Teď je konec. Jestli hodláte ještě chvíli žít, budete nám muset prozradit své tajemství. Ovšem ještě než začnete mluvit, změníme místnost. Máte u sebe zbraně?"

Zavrtěli sice hlavami, ale krásné robotky je bleskurychle odzbrojily.

„Moje babička vždycky říkala, že jsem hlupáček a že naletím každý ženský," povzdechl si Bull. „Ale že mě jednou obalamutí i robotí dáma, to asi netušila."

^ ^ ^

Tři teleporteři - Tako Kakuta, Ras Čubaj a Gucky měli plné ruce práce s tím, aby rozmístili mutanty po úkrytech rebelů. Nakonec to však dokázali a na palubě TITANU už nezůstal nikdo z jejich kolegů.

Thora a Crest na gigantické lodi osaměli - pokud se ovšem nepočítala posádka, která do řízení velínu nemohla nijak zasahovat.

Crest se konečně odvážil vyslovit otázku, o které už delší dobu uvažoval. Moudře se usmál.

„Rhodan se ti líbí, Thoro? Klidně to přiznej, jestli to tak je. Mimochodem, mně se líbí taky."

„Kdybychom na Arkonu našli naše staré poměry, asi by to tak nebylo," odpověděla krásná Arkonidanka vyhýbavě. „Ovšem takto..."

„Neumím si představit lepšího přítele a spojence. S počítačem se vypořádal za pár týdnů lip, než všichni Arkonidané za uplynulých šest let. Kdybychom ztratili Rhodana, přišli bychom o svou budoucnost. Svěřil nám TITAN. Víš, jakou v nás musí mít důvěru?"

„Ano," přikývla Thora. „Vím. A už ji nezklamu..."

„Dobrá. Nechceš si odpočinout a vyspat se? Já mezitím převezmu velení, kdyby se něco stalo."

„Vyspat se?" podivila se Thora. „Jak bych mohla spát, když je v nebezpečí?"

Arkonidan se zatvářil překvapeně.

„Tak velkou o něj máš starost?"

Statečně přikývla.

Crest se usmál.

„Stejně si ale musíš jít odpočinout, abys byla v okamžiku rozhodnutí při síle. Možná, že na sebe nedá už dlouho čekat. Já osobně chci Rhodanovi dokázat, že se na nás může spolehnout - a v případě nutnosti budu také bojovat. Tak prosím, běž už."

Několik vteřin na něj zamyšleně hleděla, potom poslušně přikývla a opustila velín.

Crest osaměl a pomalu se připravoval na dlouhou noc.

Ale zmýlil se.

Noc byla velice krátká.

^ ^ ^

Kitaj Išibaši byl druhým hypnotizérem jednotky mutantů. Dokázal komukoliv vnutit svou vůli tak důrazně, až se dotyčný nakonec domníval, že jedná zcela podle svého vlastního uvážení. Společně s Guckym a Wuriem Sengem, který dokázal vidět přes pevnou hmotu, seděli v jedné z podzemních skrýší rebelů na okraji města.

Gucky se snažil neztratit kontakt s Johnem Marshallem, což nebylo tak lehké, protože do jejich telepatického spojení neustále vstupovaly cizí rušivé elementy. Dalo se předpokládat, že to bude zásluhou Mooffů.

Odvádějí nás do palácového sklepem, informoval Marshall své druhy. *Zatím ještě nehrozí žádné nebezpečí, ale Rhodan nařizuje, aby Zemi/jednal podle plánu. Už od vás nezachytím žádnou zprávu, velké množství Mooffů v blízkosti mi to znemožňuje. Nevím ani, jestli mi rozumíte. Ale pro všechny případy -jsme asi deset metrů pod povrchem ve velkém, zářivě osvětleném sále. Další hlášení bude následovat. Teď právě nemohu...*

Gucky zlostně zavrčel: „Ksakru! Co se to zase děje? Wuriu, vidíš něco?"

Mutant zavrtěl hlavou.

„Vzdálenost je příliš velká - nejsem kouzelník. Nemůžeme se dostat blíž k paláci?"

Myšob chtěl odpovědět, ale zůstal potichu.

Nové impulzy, silnější a intenzivnější, pronikaly do jeho mozku.

Nebyl to však Marshall, nebyl to nikdo z těch, které Gucky znal. Uprostřed jeho úvah se ozvala vysílačka z TITANU. Hlásil se Crest.

„Pozor, všem! TITAN je v nebezpečí! Útočí proti nám silné jednotky. Podle rozkazu startujeme a vyčkáme v dohodnutém sektoru. Plukovník Freyt odletí s GANYMEDEM na bezpečné místo. Hodně štěstí! Dostaňte Rhodana z pasti! Na vás teď závisí další existence Impéria!"

Přijímač ztichl. Crest jej vypnul.

Bylo to jasné. Zářit přestal brát ohledy. Otevřeně zaútočil proti Rhodanovým křižníkům a Rhodana zajal.

Gucky zapištěl a pak neobvykle jasným hlasem zvolal: „Vážení páni rebelové! Rogale! Teď můžete ukázat, co jste se naučili! Revoluce začíná. Svrhneme Demesora a jeho vazaly a vysvobodíme Rhodana! Nač ještě čekáte?"

^ A ^

Bull hulákal a zlobil se, když ho dvě dívky vynášely ze sálu. Tenhle večer si představoval docela jinak. Proč museli mít vždycky tak naspěch?

Rhodanovi a Marshallovi se vedlo stejně, ale chovali se klidněji, protože věděli, že proti fyzické síle robotů nic nezmohou.

Výtah je odvezl do podzemí. Demesor šel napřed a ukazoval cestu. Ocitli se v podzemním bludišti chodeb. Ze stropu svítilo tlumené světlo a budilo strašidelný dojem. Rhodan se začal ptát, co s nimi asi zamýšlejí.

Že by je chtěli mučit?

To snad ne...

Mooffové!

Rhodan najednou pochopil. V hlavě pocítil narůstající tlak a už ho začínala i bolet. Bull přestal vyvádět. Zvadle ležel v pažích robotských krásek. Marshall se choval pasivně, jako by naslouchal.

Za Zarltovou aktivitou vězeli Mooffové. Tak to bylo!

Takže je odváděli...

K Mooffům!

Rhodan uvažoval, co se stane, budou-li vystaveni několika Mooffům zároveň. Jeden Mooff na jejich hypnobloky nestačil, ale co když jich bude víc a spojí své síly? Co potom? To .byla možnost, se kterou nikdo nepočítal. Znamenala velkou hrozbu.

Sdělil Marshallovi svou domněnku, ale na další úvahy už nezbyl čas, protože Zářit se zastavil přede dveřmi, otevřel je a vstoupil. Čtyři důstojníci a šest robotů se zajatci ho následovalo.

^ ^ ^

Rhodanovy obavy se potvrdily. Byl to rozlehlý, vysoký sál, kde stál v dlouhé řadě tucet Mooffů ve skleněných nádobách. Rhodan přímo fyzicky cítil, jak ho zasáhla vlna mentálního útoku medúzovitých bytostí. Veškerou svou vnitřní silou se jí bránil...

Vtom jeho soustředěním pronikl Zarltův hlas: „Rhodane Jak se vám podařilo prolomit bezpečnostní prstenec Arkonu? Mluvte, nebo dám přivést své vědce!"

Perry si uvědomoval, že Zářit o sugestivní síle Mooffů nic netuší. Přišel sem, protože si myslel, že mu Mooffové pomohou se zjištěním, zda Rhodan mluví pravdu. Nevěděl však, že i on sám je obětí jejich sugesce.

„Ode mne se nic nedozvíte, Zářite," řekl Rhodan a opět se soustředil proti mentální síle Mooffů.

Byl to němý souboj.

Vtom v mozku zaslechl otázku:

Ty víš, kdo jsme? Proč se nám bráníš?

Protože vím, kdo jste!

Rhodan si odpověď prostě myslel a věděl, že mu všech dvanáct Mooffů porozumí. Bylo to poprvé, co s nimi navázal kontakt osobně.

Prozradíš Zarltovi, jak zaútočí na Arkon!

Proč bych měl? Je snad tvůj Demesor schopen řídit Impérium? Nebo to chcete vědět vy?

Ano, chceme to vědět my!

Kdo vám to dal za úkol?

Na několik vteřin všechny impulzy zmizely a Rhodanoví se ulevilo. Mooffové se zřejmě stáhli k poradě. Rhodan toho využil, aby svými myšlenkami Marshallovi sdělil:

Co je s mutanty? Už rebelové útočí? Vědí, co se nám stalo? Rychle, odpovězte mi nahlas a anglicky. Nemohu se dostatečně soustředit, abych přijal myšlenky.

„Jednotka mutantů útočí! Rebelie začíná! Crest'hlásí útok na TITAN. Ještě půl hodiny, tvrdí Gucky..."

Dál se nedostal. Milfor k němu přistoupil a udeřil ho přes ústa.

„Nemluvit!" přikázal zlostně Demesor. „Jen když budete tázáni. A já jsem se vás na něco ptal, Rhodane."

„Jen si počkejte," odpověděl Rhodan a v duchu uvažoval, co všechno se může za půl hodiny stihnout. Jistěže tu byla pořád možnost říct Zarltovi, co chce vědět... „Počkejte si třeba do soudného dne!"

Demesor se dokázal ovládat, nebo mu to snad přikazovali Mooffové, každopádně však zůstal němý a jenom přihlížel, co se děje.

Mooffové přestali brát ohledy a soustředěně na Rhodana zaútočili. Do jeho mozku se vžírala hrozivá síla impulzů a vypadalo to, že ho zničí. Vybudoval si sice ochranný hypno-blok, který impulzy Mooffů zeslaboval, ale stálo ho to velmi mnoho sil.

Rhodan bojoval nejtěžší zápas svého života.

Protivníci mezitím setrvávali bez hnutí ve svých nádobách, ale zdání klamalo.

Perrymu docházelo, jak velmi Mooffy podcenili. Když jich bylo pohromadě víc, znamenali přece jen velkou sílu.

Jeho mozek se podobal skále, ze které se odlamuje kamínek po kamínku. Mooffové neustávali a využívali každou škvírku, aby pronikali stále hlouběji do jeho vědomí.

Čas...

Rhodan věděl, že čas rozhodne. Musel nějaký získat. Přitom cítil, jak jeho hypnoblok neustále slábne. Jak dlouho asi ještě mohl vydržet?

Už se málem zhroutil, když vtom se Mooffové znovu stáhli zpět. Jako muž, který se snažil vylomit dveře, a ony se nečekaně otevřely samy.

Ještě pětadvacet minut...

Marshallův pohled strnul. Rhodan si uvědomil, že si Mooffové našli další oběť. Možná to později zkusí znovu s ním, ale teď se zdálo, že hledají nejslabšího z trojice zajatců.

Zaliterané se chovali klidně. Zdálo se, že vůbec netuší, co se děje, ale Rhodan je proto nelitoval. Představoval si je jako loutky v čele arkonidské říše, které řídí Mooffové, a za těmi ještě někdo mocnější.

Ne! .-.,: -

Soucit na špatném místě!

Po dalších čtyřech minutách to medúzy vzdaly.

Ještě než se pustily do třetí oběti, Rhodan se zamyslel, aby mu Marshall porozuměl:

Zavolejte Guckyho! Ať si pospíší! Jenom Gucky nám může pomoci!

Pak byl na řadě Bull. I on prošel arkonidským hypnoškolením a dokázal si tudíž vytvořit hypnoblok, ale jeho psychické síly nebyly tak velké jako Rhodanovy nebo Marshallovy. Tvář se mu stáhla bolestí a na čele vyvstal pot, rty se zachvěly a oči přestávaly vidět.

Hala telepatů!

Vybrala si svou oběť!

^ ^ ^

Thora sledovala, jak se o energetický ochranný štít TITANU tříští nepřátelské bojové paprsky. Vzadu na kosmodromu startovaly stíhačky Zaliteranů, aby se zapojily do boje proti Rhodanovým lodím.

Zapnula palubní interkom.

„Pozor všem! Start za deset vteřin! Nejvyšší zrychlení se zapnutými neutralizátory. Transice za jedenáct minut!"

Thora netušila, kolik nepřátelských lodí nad nimi asi krouží a připravuje se na útok, a ani ji to nezajímalo. Musela stále myslet na to, že Rhodan je v zajetí. Že ho nechává na této planetě, protože tak si to přál. Připadala si zbaběle, ale musela dostat loď do bezpečí - a musela chránit životy nevinných.

Ještě pět vteřin.

Ta poslední byla nejdelší.

Ale i ta uplynula a na kosmodromu Tagnoru propuklo peklo.

TITAN se vznesl a vystřelil k nebi jako projektil. Svou mocnou silou jako by rozhrnoval obležení nepřátelských lodí. Odhodil dvacet třicet křižníků stranou jako dětské hračky a letěl dál.

Thora se zarputile dívala na obrazovky.

Tiff ji přitom sledoval. Netušil, že nemyslí na nepřátele, kterých se tu kolem hemžilo víc než vos na hrušce, a už vůbec by mu nepřišlo na mysl, že Thora v duchu neopouští Perryho Rhodana.

Když se TITAN dostal z transice do normálního prostoru, GANYMED plul nedaleko. Jenom nějakých 0,0005 světelné vteřiny.

^ ^ ^

Gucky materializoval před nevěřícími zraky rebelů, ale bohužel neměl čas na to, aby se tím chvíli kochal. Příliš mu leželo v hlavě Rhodanovo volání o pomoc.

Požádal admirála Zemifa o plány Zarltova paláce a pak zase zmizel...

^ ^ ^

Gucky si prohlížel plány a Wuriu Sengu s Kitajem Išibašim mlčky přihlíželi.

Netrvalo dlouho a všichni tři teleportovali do jistého místa v podzemí vládcova paláce.

^ ^ ^

„No, Wuriu, vidíš něco?" naléhal Gucky.

Myšob se mezitím snažil proniknout změtí impulzů, překrývajících myšlenky Johna Marshalla, který musel být někde velice blízko.

Potom byl Marshall najednou volný. Mooffové se obrátili na Bulla...

Marshall ihned navázal s Guckym spojení.

Jsi to ty, Gucky? Mají Bullyho. Dlouho to nevydrží. Odpověz...

Myšob počkal na Wuria Senga, který mu právě šeptal, co vidí: „Jsou tady! Ani ne deset metrů od nás!" ukázal na druhé dveře. „Ale co tam dělají děvčata?"

„Jaký děvčata?" podivil se Gucky.

„Jsou tam holky a drží naše tři muže... Teď se mi zdá, že se Bully přestává bránit."

„Malý pročištění mozkovejch závitů mu určitě udělá dobře," zacvrlikal Gucky škodolibě, ale ve skutečnosti smýšlel jinak.

Zaútočíme za deset vteřin, Marshalle!

Opatrně\ varoval telepat. *Zářit a důstojníci mají naše zbra-*

ně. Roboti -jejích tady šest, musejí být zneškodněni jako první. Mooffové... Roboti? Wuriu žádné neviděl! Mají postavy mladých žen. Dali jsme se tím oklamat. Gucky se zatvářil překvapeně a pak přikývl. „Wuriu! Kitaji! Znáte švy úkoly! Kitaj si vezme na paškál Mooffy a postará se, aby jejich sugesce byla zlomená do ty doby, než se o ně postarám já. Wuriu, vy převezmete Zaliterany...A já ty palácový holky..."

^ A ^

Bull se nehroutil jen duševně, ale také fyzicky. Na nohou stál už jen proto, že ho podepírali. Pět Zaliteranů čekalo stranou se stoickým klidem na výsledek. Na jejich ovlivnění postačil jediný Mooff, byli mnohem slabší než pozemšťané.

Rhodan a Marshall byli psychicky zcela volní.

„Jestli Gucky nedorazí včas," zamumlal Rhodan, „pak vážně nevím, co se stane."

„Už jsou venku na chodbě," šeptal Marshall. „Za pár vteřin..."

Kitaj materializoval s Guckym, ale hned se zase ztratil, aby se o zlomek vteřiny později vrátil s Wuriem, jehož impulzní paprskomet se hned pustil do práce. Zaliterané ani nepochopili, že umírají. Než se stačili pohnout na svou obranu, byli mrtví.

Kitaj byl schopný sugestor. Ve srovnání s Mooffy pravý gigant. Než se medúzovité bytosti mohly obrátit proti němu, už se staly jeho obětmi. Bull se v pažích umělých dívek docela zhroutil. Oči měl zavřené, ale žil.

Guckyho telekinetická síla se koncentrovala nejdřív na roboty, kteří drželi Rhodana. Donutil je pustit ho a pak je odsunul stranou. Dívky strnuly bez hnutí. Gucky je držel, ale nemohl je udržet věčně. Mávl na Wuria, aniž by se na něj podíval.

„Rozstřílej ty roboty - i když vypadají tak hezoučce."

Dvě tanečnice se ve zlomku vteřiny proměnily v nepohledné hromádky roztaveného kovoplastiku.

Gucky se otřásl.

„Nikdy bych neřek, že hezký holky zevnitř vypadají takhle hnusně!"

Pak byl vysvobozen Marshall a jeho strážkyně také zničeny.

Potom došla řada na Bulla. Mezitím se probíral z omámení. Otevřel oči, spatřil myšoba a poznamenal: „Áááá, Gucky! Kde jsou pěkný holky, tam je i náš malej chlupáček!"

Gucky se nejdříve ze všeho postaral o poslední dvě robotky. Teprve pak vycenil řezáky a odpověděl: „Nestojím o ně, rezatej kartáči, můžeš si je nechat." Potom se otočil na Rhodana: „Teď ještě zneškodníme Mooffy."

Kitaj měl mezitím Mooffy zcela pod kontrolou. Podivné bytosti vypadaly ochromeně a bez hnutí dřepěly ve skleněných obalech. Asi tušily, co je čeká.

Gucky na ně se zájmem pohlížel a pak poznamenal: „Jednoduše je zvednu do vejšky a pustím na zem. Sklo se rozbije a metan unikne. Umřou sladkou smrtí."

Rhodan však odporoval: „Myje nezabijeme, Gucky. Stačí, když jim Kitaj vsugeruje, že od této chvíle budou sloužit novému pánovi. Budou se chovat pasivně do té doby, než je odvezeme. Na TITANU je pro dvanáct Mooffů místa víc než dost."

Bull vytřeštil oči a vykoktal: „Ty chceš... ty si chceš založit zoo, Perry? Proč?"

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Někdy chápeš dost pomalu. Bully. Víš přece, že nás Mooffové zajímají hlavně kvůli svým neznámým pánům. Třeba se časem rozpovídají. Proto si zakládám zoo. Chápeš?"

„Vypadám snad jako hlupák?" zabručel Bull a Gucky se pištivě zachichotal: „A já už myslel, že asi špatně vidím."

Rhodan však zastavil novou hádku dvou věčných rivalů gestem dlaně a řekl: „Venku se asi dějí věci! Myslím, že bychom měli admirála Zemifa uvědomit o Zarltově smrti. Zachrání to životy tisíců Zaliteranů. Jakmile se dozvědí, že tyran padl, odloží zbraně."

Marshall ztichl a soustředil se. Pak zvedl hlavu.

„Rebelové útočí na palác. Zabíjejí všechno, co potkají- palácové stráže, vojáky, personál..."

„Pospěšme si!" zvolal Rhodan. „Neztrácejme čas! Musíme jim říct, že je po všem! A kromě toho musím mluvit ještě s naším starým přítelem."

„S kým?" zjišťoval Bull. „Se kterým starým přítelem?"

„S centrálním počítačem na Arkonu."

^ x ^

Thora spala jenom pár hodin, když ji přišel vzbudit poručík Tifflor.

„Promiňte, madam, Crest nenašel příležitost, jak vás informovat telekomem. Máte za ním přijít do velínu. Říkal, že hned."

Thora se zvedla z lůžka.

„Co se stalo, Tiffe?"

„Nic, madam. Ještě nic."

Thora se na víc neptala. Počkala, až Tiff odejde, pak vstala a za deset minut byla ve velínu u Cresta.

Arkonidský vědec sotva otočil hlavu, když vstoupila. Tiff seděl u navigačního pultu a pracoval. Všechny obrazovky byly zapnuty a ukazovaly vesmír kolem lodi.

Thora viděla malé arkonidské průzkumné čluny a mezi nimi bojové jednotky a křižníky. O kousek dál číhaly křižníky typu STARDUST, vesmírné koule o průměru osmi set metrů.

„Co to má znamenat?" zeptala se Thora a bezděčně hledala GANYMED. Obrovité torpédo se vznášelo nedaleko. Ve sku-

tečnosti se však obě lodě nacházely ve volném pádu směrem k soustavě slunce Voga. „Útočí na nás? Jsou to Zarltovy lodě?"

Crest se na chvíli ohlédl.

„Dosud nedošlo k žádnému útoku, Thoro. Jsou to všechno lodě Impéria, řízené roboty a počítačem. Ještě nevím, co to má znamenat. Že by centrální počítač zapomněl na dohodu s Rhodanem?"

Thora neodpovídala. V naprostém klidu studovala sestavu flotily. V očích měla chladné stíny. Když konečně promluvila, její hlas zněl rozhodně a studeně.

„Arkonidská flotila! Jestli na nás zaútočí, Creste, tak jí dáme lekci, na kterou nezapomene ani Orcast, ani počítač. Máme nejmocnější loď vesmíru a nedáme si ji sebrat!"

Crest se překvapeně pousmál.

„Zatím o žádný útok nejde. Pokouším se navázat spojení s velitelem flotily. Třeba ještě nedostal nový rozkaz centrálního počítače. V tom současném chaosu to je docela dobře možné."

„Ale pokud dojde k útoku...," začala Thora, ovšem Crest ji zarazil, y

„Potom se pochopitelně budeme bránit. Tiffe, co je?"

Mladý poručík jako by na tuto otázku čekal.

„Přizpůsobili se našemu pohybu a chovají se zdrženlivě. O žádném útoku nemůže být ani řeči. Jsou jako... jako stráž. Co si o tom máme myslet?"

„Ještě nevím," odpověděl Crest a spojil se s velínem GANYMEDU. „Nejvyšší bojová pohotovost, plukovníku. Při sebemenším náznaku útoku palte ze všech zbraní. Nasaďte i fiktivní transmiter."

„Rozumím!"

Dvě nedobytné pevnosti čekaly na okamžik, kdy vstoupí do akce.

Thora se najednou zeptala: „Kdy se vrátíme na Zalit? Ne-

můžeme tady čekat věčně. Rhodan nemá žádnou možnost, jak nás informovat."

„Má mutanty a rebely. Nedělám si o něj starosti. Ovšem nerad bych ničil arkonidské lodě. A přitom to vypadá, že budeme muset..."

„Proč se nezeptáme přímo počítače?"

„Zkusíme to - Tiffe, spojte se s ním. Thora vám přitom pomůže."

Tentokrát to trvalo téměř dvacet minut, než se na obrazovce videofonu objevila polokoule z Arkonu.

„Jste zaměřeni. Identifikaci!"

„Thora z rodu Zoltralů," odpověděla Thora. „Proč se nedržíte našich dohod, Regente? Neslíbil jste Rhodanovi volnou ruku?"

„Vysvětlete, o jakou stížnost jde!"

„O jakou stížnost?" sykla Thora zlostně. „Vaše flotila nás obklíčila. Chcete snad pocítit sílu našich zbraní?"

„Nikdo na vás neútočí. Jenom vás střežíme. Můžete kdykoliv změnit stanoviště - což vám mimochodem radím. Vraťte se na Zalit. Rhodanův úkol je splněn. Zářit Demesor je mrtev."

Thoře to na několik vteřin vzalo řeč. Pak se zhluboka nadechla a zeptala se: „Zářit je mrtev? Revoluce se podařila?"

„Zrádci Impéria byli potrestáni. Ještě dnes bude jmenován nový Zářit. Stane se jím admirál Zemif. Rhodan čeká na váš návrat, Thoro z rodu Zoltralů. Nenechávejte ho čekat. Později vyšlete obsáhlé hlášení. Konec."

Obrazovka zhasla.

Thora chvíli mlčela a pak se obrátila na Cresta.

„Rhodan zvítězil - mám velikou radost!"

Crest se usmál.

„Myslela sis, že to dopadne jinak? Tiffe, vypočítejte zpětnou transici na Zalit. GANYMED nás bude následovat. Dám plukovníkovi vědět."

Tiff se pustil do práce.

^ ^ ^

Během několika hodin se na Zalit vrátil klid a pořádek. Zernif okamžitě převzal vládu a první věcí, kterou udělal, bylo hlášení pro arkonidský centrální počítač. Nezapomněl se přitom zmínit o Rhodanově rozhodující úloze při osvobození Zalitu.

Pak přijal Rhodana a jeho nejbližší přátele.

Jednotka mutantů byla odvedena do sálu, jehož stoly se prohýbaly pod nejrůznějšími pochoutkami. Jenom Rhodan, Bull, Marshall a Gucky byli přijati u samotného Zarita Zemifa.

Starý Zaliteran vstal, když vešli a kráčel jim s otevřenou náručí v ústrety.

„Nevím, jak vám mám poděkovat, Perry Rhodane. Pocházíte z neznámé části Mléčné dráhy, ale zachránil jste arkonidské Impérium. Pokud však já nejsem dost mocný na to, abych vám mohl tento dluh splatit, jistě to udělá centrální počítač..."

„Ten zaplatil dopředu," zašklebil se Bull a ukázal k oknu, kde právě klesal obrovský stín, vrhány přistávající lodí TITAN. „Pošlete, prosím, na palubu uklidňující zprávu pro posádku."

Zemif neprodleně vydal odpovídající rozkaz.

„Dosud však nejsou vyřešeny všechny problémy," obrátil se na své hosty. „Na planetě máme ještě příliš mnoho Mooffů. Mohli by tu napáchat neplechu."

„To už je vaše starost. Dejte v paláci upravit několik sálů, zařízených tak, aby nepropouštěly žádné záření, a Mooffy tam shromážděte. Proč je zabíjet? Jsou přece poměrně neškodní. Promluvím si s Regentem. On se o ně postará."

„Ještě dnes se do toho dáme," sliboval nový Zářit. „Prožité události pro nás znamenaly varování i poučení. Zjistili jsme, že i počítač dělá chyby. Organickou inteligenci prostě nelze plně nahradit."

„V to doufám," přikývl Rhodan, „a doufám, že si to uvědomí i počítač. Pak by měl Arkon budoucnost."

Zářit Zemif se zadíval na ostatní.

„Máte velmi schopné spolupracovníky," konstatoval obdiv-ně.

„Kdybyste nás zase někdy potřeboval...," nabízel rozšafně Gucky, ale Zemif raději lehce mávl rukou.

„Doufejme, že už ne," řekl starý vládce, sklonil se a pohladil Guckyho. „Jistě jsi rád, že už to máš za sebou, že?"

Gucky spokojeně zavrněl.

„To jo, ale mám ještě další důvody k radosti, milej Zářite. Čeká mě velká oslava..."

Bohužel se už k charakteru oslavy nedostal, protože v té chvíli byli do síně uvedeni Thora s Crestem. V očích jim zářilo štěstí a hrdost. Došli až před Zarlta, mírně se mu uklonili a pozdravili Rhodana.

„Centrální počítač nám sdělil, co se stalo," řekl Crest, „takže jsme se na jeho radu vrátili. Prosí vás. Pěny, abyste se s ním hned spojil. Zářit Zemif byl potvrzen ve svém novém úřadě."

„A TITAN?"

„Všechno v pořádku. GANYMED také. Každou chvíli přiletí za námi."

Rhodan vstal.

„Odpusťte, Zářite Zemife, ale musím za svými povinnostmi. Jdu na TITAN, abych si promluvil s Regentem. Za půl hodiny budu zpátky. Bully, postarej se o jednotku. Dej pozor, aby nevypili moc vína."

Bull se zazubil.

„To sotva. Dozvěděl jsem se, že tentokrát nás už neobsluhují dívky..."

Gucky se pobaveně zachichotal. Thora vypadala zaskočeně. Crest nic nechápal. Marshall se usmíval.

„Můj přítel mluví z vlastní hořké zkušenosti," vysvětloval

Rhodan a pak se rozloučil se Zarltem. „Zatím na shledanou."

Odešel z místnosti a zavřel za sebou dveře.

Gucky se přestal chichotat. Sklouzl ze židle a také odcupital ke dveřím. Tam se však ke shromážděným ještě otočil.

„No co?" zapištěl. „Copak si myslíte, že chci umřít žízní? Na co vlastně čekáte?"

Dveře se otevřely. Jako by je otevřely neviditelné ruce.

Gucky přeskočil práh.

^ JI ^

Obrazovka se rozsvítila a hned se na ní objevila stříbřitě se lesknoucí polokoule.

„Čekal jsem na vaše zavolání," řekl neosobní hlas bez jakéhokoliv přivítání. „Vaše činnost na Zalitu mě přesvědčila, že uvažujete a jednáte v zájmu Impéria. TITAN nadále zůstává ve vašem držení. Oficiálními veliteli jsou Thora a Crest z rodu Zoltralů. Pro vás mám nový úkol."

Rhodan potřeboval několik vteřin, aby se zotavil z překvapení. Jak si mohl počítač dovolit dávat mu úkoly?

„Je mi líto, Regente, ale ten starý ještě není vyřešen. Musím zjistit, kdo stojí za Mooffy."

„Tak také zní můj nový úkol," odvětil věcně počítač. „Naše záměry se kryjí. Ještě týden zůstanete na Zalitu, abyste pomohli Zemifovi v začátcích jeho vlády. Zítra mi, prosím, znovu zavolejte. Postarejte se, aby u toho byli oba vaši Arkonidané. Pak dostanete další informace."

„Vy ani v nejmenším netušíte, kdo jsou ty tajemné šedé eminence?" vyzvídal Rhodan.

„Zatím ne," odpověděl počítač. „Dozvěděl jsem se, že jste zajal větší množství Mooffů. Neberte jich na palubu tucet, ale jenom tři. Možná tak zjistíte něco, co by nám mohlo být velmi užitečné."

Rhodan se zadostiučiněním konstatoval, že počítač řekl -

nám. Tohle zjištění bylo mimořádně závažné, jakkoliv se na první pohled nezdálo nijak důležité. Ale Regent tím Rhodana spojil s arkonidským Impériem.

„Díky za upozornění, Regente. Zítra vám zavolám ve stejnou dobu."

„Budu čekat," odpověděl počítač a obrazovka zhasla.

Rhodan se pak vrátil na oslavu.

^ ^ ^

Pozdě večer ho pak v jeho soukromé kajutě vyhledal Crest.

„Vy?" podivil se Rhodan.

Arkonidan si přejel rukou přes bělostné vlasy, vzdychl a posadil se do křesla.

„Chci s vámi mluvit, Pěny. Celý den jsme na to neměli čas."

„Děla se spousta věcí," souhlasil Rhodan. „Týká se to mého zítřejšího rozhovoru s počítačem?"

Vědec nemohl najít správná slova, aby vyjádřil, co mu leží na srdci.

„Hm, počítač rozhodl, že jsme s Thorou... ehm... veliteli TITANU. Ale co je to za nesmysl, když každý ví, že velitelem jste vy? Proč to počítač nemůže přiznat otevřeně?"

Rhodan se usmál.

„Je to prostě kompromis. Nejsem Arkonidan. Proto si děláte těžkou hlavu a přicházíte za mnou v noci?"

„Ne, vlastně ne, Perry. Jen jsem chtěl znát váš názor. Je teprve večer, ještě ne noc. Thora si dělala starosti... Mimochodem, měl byste se jí v budoucnu více věnovat. Mám pocit, že se v ní něco zlomilo. Málem bych řekl, že souhlasí s mými tajnými záměry - vzpomínáte? Před třinácti lety..."

„Před třinácti lety...," zamyslel se Rhodan. „Vy myslíte tu myšlenku nového vybudování arkonidské říše? Obávám se, že vaše vrozená hrdost nedovolí, aby vaši říši řídil pozemšťan."

Crest se měkce usmál.

„Naše hrdost možná ne, Perry, ale naše láska ano..."

„Vaše láska?"

„Ano, Perry. Naše láska k domovu a k vám. Nebo jste snad slepý?"

Rhodan se díval někam mimo Cresta.

„Slepý nejsem, Creste. Ale zatím mi scházel čas. Mě a Thoru dělily celé světy, propasti věčnosti..."

„To se může změnit, když budete chtít. Jednoho dne to dokonce budete muset chtít, Perry." Crest vstal a vykročil ke dveřím. „Dobrou noc. A přemýšlejte o tom. Teď máte čas."

^ A ^

Perry chvíli zíral na zavřené dveře, pak vyskočil, vyběhl na chodbu a vyjel do patra, kde bydleli Crest s Thorou. Bydleli tam i někteří mutanti a Reginald Bull.

Rhodan právě míjel jeho dveře, když se otevřely a Bull vystrčil ježatou hlavu.

„Ty? Co ty tady?"

Než mu však Rhodan stačil odpovědět, z místnosti se ozval Guckyho pištivý hlas: „Vrať se, Bully! Kdo je tady telepat? Já nebo ty? Zavři dveře a popřej Perrymu dobrou zábavu. Jsme přece kavalíři!"

Bull sice nic nechápal, ale svého chlupatého druha poslechl.

Rhodan se v té chvíli rozzlobil sám na sebe, že neudržel své myšlenky v tajnosti. Z Bullovy kajuty se totiž ozvalo pištivé chichotání, provázené bouřlivým řehotem.

Perry se tam vrátil a otevřel dveře. Strčil dovnitř hlavu a zeptal se: „O co tady jde? Vy dva se zase perete?"

„S Guckym?" zaúpěl Bull a třel si ztuhlé zápěstí. „Prát se? Ne, naopak. Slíbil jsem mu přece něco, vzpomínáš? Drbat to chlupatý stvoření pět hodin bez přestávky je přece maličkost. Už mám za sebou dvě hodiny."

Rhodan se usmál a zavíral dveře. „Obstarej si bandáže,"

poradil přátelsky a škodolibě přikývl. „Příště buď s těmi sliby opatrnější. Dobrou noc." Když zaklepal na Thořiny dveře, ještě stále se usmívala „Vy?" zírala na něj jako na ducha, -l Rhodan vstoupil do její kajuty a zavřel za sebou. „Thoro, chtěl bych si s vámi promluvit..."